

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden önemli bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır. Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .17.

EVREN MUCİZESİ

HARUN YAHYA

Haziran, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi

yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesidir, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

KÜLTÜR
YAYINCILIK

Çatalçeşme Sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı: Nesil Matbaacılık

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	9
MATERYALİZMİN BİLİMSEL ÇÖKÜŞÜ	13
MADDENİN AN AN YARATILIŞI	18
EVRENİN YOKTAN YARATILIŞI	28
EVRENİN YARATILIŞINDAKİ MUCİZE	45
CANLANAN ATOMLAR	54
MAVİ GEZEĞEN	65
DENGELER LİSTESİ	85
CANLILARIN YARATILIŞINDAKİ MUCİZE ÖRNEKLERİ	89
SONUÇ: AKLA DAVET	94

Biz göğü 'büyük bir kudretle'
bina ettik ve şüphesiz
Biz, (onu) genişleticiyiz.
(Zariyat Suresi, 47)

GİRİŞ

Evrenimizi, içinde yer aldığımız Samanyolu Galaksisi'ni, Güneş Sistemimizi ve üzerinde yaşadığımız Dünya gezegenini kuşatan sayısız kanun, denge ve ölçü vardır. Bu kanun, denge ve ölçülerin her biri insan yaşamına imkan sağlayacak bir evreni oluşturacak "mucizevi" bir biçimde, özel olarak hesaplanmış ve düzenlenmişlerdir.

Evrenimizi detaylı olarak incelediğimizde en temel kozmik kanunlardan, en kritik fiziksel değerlere, en küçük dengelerden en ince hesaplara kadar hepsinin ayrı ayrı son derece hassas ölçülere göre ayarlanmış olduklarını görürüz. Bu ayarların ise evrende insanlık diye bir kavramın oluşması için olması gereken en ideal değerlerde olduklarını hayretle fark ederiz.

Evrenin genişleme hızından Dünya'nın Samanyolu Galaksisi'ndeki konumuna, Güneş'in yaydığı ışığın cinsinden suyun akışkanlık değerine, Ay'ın Dünya'ya olan uzaklığından, atmosferdeki gazların oranına kadar daha burada sayamadığımız sayısız faktör insan yaşamının var olması için en ideal ölçülerde ayarlanmışlardır. Öyle ki bu ayarların sadece birindeki en ufak bir sapma dahi evrende canlı yaşamının asla var olmaması anlamına gelecekti.

Söz konusu ayarlamaların birinin dahi tesadüfen canlılık için gereken ideal değere sahip olması ihtimal dışıdır. Evrendeki binlerce ölçünün hepsinin ayrı ayrı özel olarak ayarlı olması ise insan aklının kavrama sınırlarının çok ötesinde bir mucizedir.

Gerçekte, evrende insanoğlunun var olması ve yaşamını sürdürmesi için gereken şartların her biri, "tek tek" birer mucize niteliğindedir. Gereken milyonlarca şartın biraraya gelmesi ise uçsuz bucaksız bir "mucizeler zinciri" oluşturur. Bir şeyin mucize olması ise, elbette onu Allah'ın yarattığının bir delilidir. Her karesi ayrı bir mucize olan evren de, çok açıktır ki onu eşsiz bir ilim, kudret ve sanatla var eden Allah'ın eseridir.

Son dönemlerde yapılan hesaplamalar göstermiştir ki, evrenimizi kontrol altında tutan ana kanunlar ve temel fiziksel sabitler şimdiki değerlerinden çok az daha farklı olsalardı, bu evrende canlı yaşamı, dolayısıyla insan yaşamı diye bir şey mümkün olmazdı. Normalde bu fiziksel sabitlerin alabilecekleri sayısız farklı değerler olabilirdi. Ne var ki hepsinin birbirinden bağımsız olarak, evrenin insan yaşamı için şu anki ideal yapısına imkan verecek, özel değerlerde ayarlanmış olmalarını yukarıda belirttiğimiz gibi "mucize" deyiminden başka bir deyimle açıklamak mümkün değildir.

Mucize terimi sözlük anlamı olarak kendiliğinden, doğal şartlarla gerçekleşmesi mümkün olmayan olay, durum demektir. Evrendeki hangi kanuna, hangi ölçüye, hangi fiziksel sabite baksak hiçbirinin tesadüfen ya da kendiliğinden şu an sahip oldukları ideal değerleri almalarının mümkün olmadığını görürüz. Bu da gören gözler için apaçık bir mucizedir. Evrenin her noktasında ve her kanununda kendini gösteren bu mucizeler zinciri ise onu yaratan Allah'ın varlığının ve sonsuz kudretinin kanıtlarındandır.

Son yıllarda bu konu üzerinde yoğunlaşan evren bilimciler ve teorik fizikçiler evrenin insan yaşamının

ortaya çıkmasına yönelik akıllara durgunluk veren bu özel ayara "İnce Ayar" (Fine Tuning) adını verdiler. Ve evrendeki bu ince ayarın sayısız örneklerini tespit ettiler, hesapladılar. Bu bilim adamlarının vardıkları sonucu dile getiren şaşkınlık ve hayranlık dolu ifadelerinden burada birkaç örnek vermek yerinde olacaktır:

- *NASA'da astronomi uzmanı Prof. John O'Keefe*: "Biz astronomik standartlar göz önüne alındığında, çok fazla özen gösterilmiş, kollarlanmış ve şefkat gösterilmiş bir grup yaratmışız... Eğer evren şu anki en hassas kesinliğinde yapılmış olmasaydı hiçbir zaman var olamazdık. Benim görüşüme göre mevcut şartlar, evrenin insanın içinde yaşaması için yaratıldığını gösteriyor".

- *İngiliz astrofizikçi Prof. George F. Ellis*: "(Evrendeki bu kompleksliği mümkün kılan kanunlarda hayret verici bir ince ayar görünüyor. Evrende var olan bu kompleksliğin gerçekleşmesi, "mucize" kelimesini kullanmamayı çok güçleştiriyor".

- *İngiliz astrofizikçi Prof. Paul Davies*: "Fizik kanunları çok üstün bir dehanın ürünü gibi görünüyor... Evrenin bir amacı olmalı".

- *Matematikçi Prof. Roger Penrose*: "Demek istediğim şudur ki evrenin bir amacı vardır. Orada öyle, bir şekilde şans eseri var olmamıştır".

Bugüne kadar, varılan tüm bilimsel sonuçlar evrenin hiçbir anında, hiçbir noktasında tesadüflere ve rastlantılara yer olmadığını göstermiştir. Evreni var olduğu ilk andan şu satırları okuduğunuz andaki son durumuna kadar her karesiyle sonsuz güç ve ilim sahibi olan Allah tasarlamış ve insanın var olması, Rabbimizin kudretini ve benzersiz sanatını görüp düşünmesi, takdir etmesi için

yaratılmıştır. Allah bir ayette şöyle buyurmaktadır:

Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün art arda gelişinde, insanlara yararlı şeyler ile denizde yüzen gemilerde, Allah'ın yağdırdığı ve kendisiyle yeryüzünü ölümden sonra dirilttiği suda, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgarları estirmesinde, gökle yer arasında boyun eğdirilmiş bulutları evirip çevirmesinde düşünen bir topluluk için gerçekten ayetler vardır. (Bakara Suresi, 164)

Bu kitabın amacı evrendeki yaratılış mucizelerinden çeşitli örnekleri gözler önüne sererek Allah'ın sonsuz kudret ve sanatını okurlara hissettirebilmektir. Daha ileri bir amacı ise, hikmet gözüyle bakıldığında, gerçekte insanın çevresinde yer alan herşeyin Allah'ın açık birer mucizesi olduğu bilincini elde etmeye vesile olmaktır.

Bilim, materyalist felsefeyi geçersiz kılarken, evreni Allah'ın yarattığı gerçeğini de ispatlamaktadır. Ünlü *Newsweek* dergisi 27 Temmuz 1998 sayısında bu konuyu "Bilim Allah'ı Buluyor" başlığıyla kapak yapmıştı.

MATERYALİZMİN BİLİMSEL ÇÖKÜŞÜ

Materyalizmin, bilimsel bir düşünce olduğunu artık kimse daha fazla iddia edemez.

Arthur Koestler, ünlü düşünür

İçinde yaşadığımız uçsuz bucaksız evren nasıl var oldu?

Bu evrendeki denge, ahenk ve düzen nasıl ortaya çıktı?

Üzerinde yaşadığımız dünya, nasıl bizim yaşamımız için bu denli uygun bir barınak olabildi?

İşte bu sorular, tarihin başından bu yana insanların ilgisini çekmiştir. Akıl ve sağduyu ile bu soruları inceleyen bilim adamlarının ya da düşünürlerin vardıkları sonuç ise hep şu olmuştur: Evrendeki bu düzen ve tasarım, tüm evrene hakim olan üstün bir Yaratıcı'nın varlığının ispattır. Bu üstün Yaratıcı Allah'tır.

Akıl yoluyla ulaşabildiğimiz bu sonuç, doğrunun ta kendisidir. Allah, insanlara yol gösterici olarak 14 asır önce vahyetmiş olduğu Kuran'da, bu gerçeği insanlara bildirir. Evreni yoktan yarattığını ve belirli bir amaca göre düzenlediğini, evrendeki tüm sistem ve dengeleri insan yaşamı için var ettiğini haber verir.

Allah Kuran'da insanı bu gerçek üzerinde düşünmeye şöyle çağırmaktadır:

Yaratmak bakımından siz mi daha güçsünüz yoksa gök mü? (Allah) Onu bina etti. Boyunu yükseltti, ona belli bir düzen verdi. Gecesini

kararttı, kuşluğunu açığa-çıkardı. Bundan sonra yeryüzünü serip döşedi. (Naziat Suresi, 27-30)

Yine Kuran'da bildirildiğine göre, insan, evrendeki tüm sistem ve dengeleri kendisi için Allah'ın yarattığını fark etmeli, bu gerçek üzerinde düşünmeli ve ders almalıdır. Ayette şöyle buyrulur:

Geceyi, gündüzü, güneşi ve ayı sizin emrinize verdi; yıldızlar da O'nun emriyle emre hazır kılınmıştır. Şüphesiz bunda, aklını kullanabilen bir topluluk için ayetler vardır. (Nahl Suresi, 12)

Kuran'daki bir diğer ayette ise şöyle denmektedir:

(Allah) Geceyi gündüze bağlayıp-katar, gündüzü de geceye bağlayıp-katar; Güneş'i ve Ay'ı emre amade kılmıştır, her biri adı konulmuş bir süreye kadar akıp gitmektedir. İşte bunları (yaratıp düzene koyan) Allah sizin Rabbiniz'dir; mülk O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, 'bir çekirdeğin incecik zarına' bile malik olmazlar. (Fatır Suresi, 13)

Kuran'da haber verilen bu gerçek, modern astronominin kurucusu olan pek çok saygın bilim adamı tarafından da kabul edilmiştir. Galilei, Kepler, Newton gibi ünlü bilim adamları, evrenin yapısını, Güneş Sistemi'nin tasarımını, fiziğin kanun ve dengelerini keşfettikçe, tüm bunları yaratanın Allah olduğunu anlamışlardır.

Materyalizm: 19. Yüzyıl Yanılgısı

Buraya kadar açıkladığımız yaratılış gerçeği, tarihin eski çağlarından beridir, bir felsefi görüş tarafından reddedilir. Bu felsefenin adı materyalizmdir, yani maddecilik. İlk olarak Eski Yunan'da ortaya çıkan, sonra da

farklı bazı kültürler ya da kişiler tarafından zaman zaman savunulan bu felsefe, maddenin sonsuzdan beri var olduğunu savunur. Dolayısıyla evrenin de sonsuzdan beri geldiğini, yani evreni Allah'ın yaratmadığını iddia eder.

Materyalistler, evrenin sonsuzdan beri var olduğunu savundukları gibi, evrende bir amaç ve tasarım olmadığını da iddia ederler. Evrendeki tüm denge, ahenk ve uyumun sadece tesadüflerin bir eseri olduğunu öne sürerler. Bu "tesadüf" iddiası, daha sonra canlıların nasıl ortaya çıktığı sorusu karşısında da kullanılmıştır. Evrim teorisi ya da Darwinizm olarak bilinen iddia, işte materyalizmin bu şekilde doğaya uyarlanmasından ibarettir.

Modern bilimin kurucularının evreni Allah'ın yarattığına ve düzenlendiğine iman eden kişiler olduğunu belirtmiştik. Ancak 19. yüzyılda bilim dünyasının bu yapısında bir değişim olmuştur. Materyalizm, birtakım çevreler tarafından kasıtlı olarak bilim dünyasının gündemine getirilmiştir. 19. yüzyıldaki siyasi ve sosyal birtakım şartlar materyalizme destek sağladığı için, bu felsefe bilim dünyasında da yaygın bir kabul görmeye başlamıştır.

Ancak bilimsel bulgular, söz konusu materyalizm yanlısının ne kadar gerçek dışı olduğunu bugün ortaya çıkarmış bulunmaktadır.

20. Yüzyıl Biliminin Sonuçları

Materyalizmin evren hakkında az önce belirttiğimiz iki iddiasını hatırlayalım:

1-Evrenin sonsuzdan beri geldiği, yani yaratılmadığı iddiası.

2-Evrende hiçbir tasarım, plan, amaç olmadığı, her şeyin tesadüf ürünü olduğu iddiası.

İşte 19. yüzyıl materyalistlerinin, o dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük hararetle savundukları bu iki iddia da, 20. yüzyıldaki bilimsel bulgular tarafından yıkılmıştır.

Önce, evrenin sonsuzdan beri geldiği iddiası tarihe karışmıştır. 1920'li yıllardan itibaren evrenin yapısı hakkında elde edilen bilgiler, evrenin belirli bir zaman önce bir **"Büyük Patlama" (Big Bang)** ile yoktan var hale geldiğini ispatlamıştır. Yani evren sonsuz değildir, evreni Allah yaratmıştır.

20. yüzyıl biliminin çökerttiği ikinci iddia ise, "tesadüf" iddiasıdır. 1960'lı yıllardan itibaren yapılan araştırmalar, evrendeki tüm fiziksel dengelerin insan yaşamı için çok hassas bir biçimde ayarlandığını ortaya koymaktadır. Araştırmalar derinleştirildikçe, evrendeki fizik, kimya ve biyoloji kanunlarının, yerçekimi, elektromanyetizma gibi temel kuvvetlerin, atomların ve elementlerin yapılarının tümünün, insanın yaşamı için tam olmaları gereken şekilde düzenlendikleri birer birer bulunmuştur. Batılı bilim adamları bugün bu olağanüstü tasarıma **"İnsani İlke" (Anthropic Principle)** adını vermektedirler. Yani evrendeki her ayrıntı, insan yaşamını gözetten bir amaçla tasarlanmıştır.

Kısacası günümüzde materyalizm bilimsel olarak çökertilmiş durumdadır. 19. yüzyılda bilimsellik adına ortaya çıkmış, ama kısa zamanda büyük bir hezimete uğramıştır.

Böyle olması da doğaldır. Çünkü, Allah'ın Kuran'da, **"Biz gökyüzünü, yeryüzünü ve ikisi arasında bulunan şeyleri batıl olarak yaratmadık. Bu, inkâr edenlerin zannıdır"** (Sad Suresi, 27) hükmüyle belirttiği

gibi, evrenin "batıl", yani boşu boşuna ve amaçsız olarak yaratıldığı düşüncesi, gerçek dışı bir zandan ibarettir. Bu zanna dayanan her türlü iddianın ise gerçekler karşısında iflas etmesi kaçınılmazdır. İsrâ Suresi'nde şöyle buyrulmaktadır:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsrâ Suresi, 81)

MADDENİN AN AN YARATILIŞI

Big Bang teorisinin de bir kez daha ortaya koyduğu gibi, Allah evreni yokluktan var etmiştir. Bu büyük patlama, her yönüyle insanı düşündüren, tesadüflerle izah edilemeyecek ince hesaplar ve detaylarla doludur.

Patlamanın her anındaki sıcaklık, atom parçacıklarının sayısı, o anda devreye giren kuvvetler ve bu kuvvetlerin şiddetleri çok hassas değerlere sahip olmalıdır. Bu değerlerin birinin bile sağlanamaması durumunda, bugün içinde yaşadığımız evren var olamazdı. Kastettiğimiz değerlerin herhangi birinin matematiksel olarak "0" a yakın bir miktarda dahi değişmesi, bu sonu hazırlamaya yeterlidir.

Kısacası evren ve onun yapı taşı olan atomlar Büyük Patlama anından hemen sonra Allah'ın yarattığı bu dengeler sayesinde yoktan var olmaya başlamıştır. Bilim adamları bu oluşum sırasında meydana gelen olayların mükemmel zamanlamalarını ve bu zamanlamalarda devrede olan fizik kurallarının düzenini anlamak için sayısız çalışmalar yapmışlardır. Bugün artık bu konuda çalışma yapan tüm bilimadamlarının kabul ettiği gerçekler şunlardır:

"0" anı: Ne maddenin, ne de zamanın var olmadığı ve patlamanın gerçekleştiği bu "an", fizikte $t(\text{zaman})=0$ anı olarak kabul edilmektedir. Yani $t=0$ anında hiçbir şey yoktur. Yararılmanın başladığı bu "an" dan önceyi tarif edebilmek için, o anda var olan fizik kurallarını bilmemiz

gerekir. Çünkü şu an var olan fizik kanunları patlamanın ilk anlarında geçerli değildir.

Fiziğin tanımlayabildiği olaylar en küçük zaman birimi olan 10^{-43} saniyeden itibaren başlar. Bu, insan aklının asla kavrayamayacağı bir zaman dilimidir. Peki acaba, hayal bile edemediğimiz, bu küçük zaman aralığında neler olmuştur? Fizikçiler bu anda meydana gelen olayları tüm detaylarıyla açıklayabilecek bir teoriyi şu ana kadar geliştirememişlerdir.

Çünkü bilim adamlarının ellerinde hesap yapabilmeleri için gereken malzeme yoktur. Matematik ve fizik kurallarının tanımları bu sınırdan tıkanıp kalmıştır. Yani her bir detayı çok hassas dengeler üzerine kurulmuş bu patlamanın öncesi de, bu ilk anları da fiziğin ve insanın kavrama gücünün ötesinde bir yaratılışa sahiptir...

Zamanın olmadığı bir andan başlayan bu yaratılışı an an madde evreninin ve fizik kurallarının ortaya çıkmasını sağlamıştır. Şimdi bu patlamada çok kısa süre içerisinde büyük bir hassasiyetle meydana gelen olaylara bir göz atalım:

Yukarıda da belirttiğimiz gibi fizikte her şey 10^{-43} saniye sonrasında itibaren hesaplanabilir ve ancak bu andan sonra enerji ve zaman tarif edilebilir.

Yaratılışın bu anında, sıcaklık değeri 10^{32} (100.000.000.000.000.000.-000.000.000.000.000) derecedir. Bir kıyaslama yapacak olursak, Güneş'in sıcaklık derecesi milyonlarla (10^8), Güneş'ten çok büyük yıldızların sıcaklığı ise ancak milyarlarla (10^{11}) ifade edilir. Şu an tespit edebildiğimiz en yüksek sıcaklık milyar derecelerle sınırlıyken, 10^{-43} anındaki sıcaklığın ne derece

yüksek olduğu konusunda bir kıyas yapabilmek mümkündür.

10^{-43} saniyelik bu dönemden bir aşama ileri gidip saniyenin 10^{-37} olduğu zamana geliriz. Bu iki süre arasındaki aralık bir-iki saniye gibi bir an değildir. Saniyenin katrilyon kere katrilyonda biri kadar bir zaman aralığından bahsedilmektedir. Sıcaklık yine olağanüstü yüksek olup 10^{29} (100.000.000.-000.000.000.000.000.000) °C değerindedir. Bu aşamada henüz atomlar yaratılmamıştır.

Bir adım daha atıp 10^{-2} saniyelik döneme giriyoruz. Bu aralık, bir saniyenin yüzde birini ifade etmektedir. Bu zaman dilimi içinde sıcaklık 100 milyar derecedir. Bu dönemde "ilk evren" şekillenmeye başlamıştır. Daha atom çekirdeğini oluşturan proton ve nötron gibi parçacıklar görünürde yoktur. Ortada sadece elektron ve onun zıtı olan pozitron (anti-elektron) vardır. Çünkü evrenin o anki sıcaklığı ve hızı sadece bu parçacıkların oluşmasına izin verir. Yokluğun ardından patlama gerçekleşeli daha 1 saniye bile geçmeden, elektron ve pozitronlar oluşmuştur.

Bu andan sonra oluşacak her atom parçacığının hangi anda ortaya çıkacağı çok önemlidir. Çünkü şu andaki fizik kurallarının ortaya çıkması için her parçacık özel bir anda ortaya çıkmak zorundadır. Hangi parçanın önce oluşacağı çok büyük bir önem taşımaktadır. Bu sıralamaya da zamanlamadaki en ufak bir oynama sonucunda, evrenin bugünkü haline gelmesi mümkün olmazdı.

Şimdi burada durup biraz düşünelim.

Büyük Patlama teorisi, evreni oluşturan tüm madde- nin yokluktan ortaya çıktığını göstermesiyle Allah'ın varlığının bir delilini ortaya koymuş oldu. Ancak bununla

kalmadı, Büyük Patlama'nın ardından henüz 1 saniye bile geçmeden atomun yapıtaşlarının da yoktan var olduğunu gösterdi. Bu parçacıkların sahip olduğu inanılmaz denge ve düzene dikkat etmek gerekir. İlerleyen sayfalarda daha detaylı anlatacağımız bu dengeler sayesinde evren bugünkü durumundadır ve yine bu dengeler sayesinde bizler yaşamımızı rahatça sürdürebiliriz. Kısacası, büyük bir karmaşa ve düzensizlik yaratması beklenebilecek bir patlamanın ardından mükemmel bir düzen, bizlerin "fizik kuralları" olarak adlandırdığı değişmeyen kanunlar ortaya çıkmıştır. Bu ise, Büyük Patlama da dahil evrenin yaratılışından itibaren her anın kusursuzca tasarlandığını bizlere kanıtlamaktadır.

Şimdi kaldığımız yerden gelişmeleri izlemeye devam edelim.

Bir aşama sonra, 10^{-1} saniye kadar bir zamanın geçtiği bir ana geliriz. Bu sırada sıcaklık 30 milyar derecedir. $t=0$ anından bu döneme gelene kadar henüz 1 saniye bile geçmemiştir. Ancak atomun diğer parçacıkları olan nötron ve protonlar artık belirmeye başlamıştır. Daha sonraki bölümlerde kusursuz yapılarını inceleyeceğimiz nötron ve protonlar, işte bu şekilde yokluktan "an"dan bile kısa bir süre içerisinde yaratılmışlardır.

Patlamadan sonraki 1. saniyeye gelelim. Bu dönemdeki kütleli yoğunluğun derecesine baktığımızda, yine olağanüstü büyük bir rakamla karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Yapılan hesaplamalara göre bu dönemdeki mevcut kütleli yoğunluk değeri, litre başına 3.8 milyar kilogramdır. Milyar kilogram olarak ifade edilen bu rakamı, aritmetik olarak tespit edebilmek ve bu rakamı kağıt üzerinde göstermek kolaydır. Ancak, bu değeri tam

olarak kavrayabilmek mümkün değildir. Bu rakamın büyüklüğünü daha kolay ifade edebilmek için çok basit bir örnek verecek olursak; "Himalayalardaki Everest tepesi bu yoğunluğa sahip olsaydı, kazanacağı çekim kuvveti ile dünyamızı bir anda yutabilirdi" diyebiliriz.

Bir sonraki zaman diliminin en belirgin özelliği ise sıcaklığın oldukça düşük bir değere ulaşmış olmasıdır. Evren artık yaklaşık 14 saniyelik bir ömre sahiptir ve sıcaklık da 3 milyar derecedir ve çok müthiş bir hızla genişlemeye devam etmektedir.

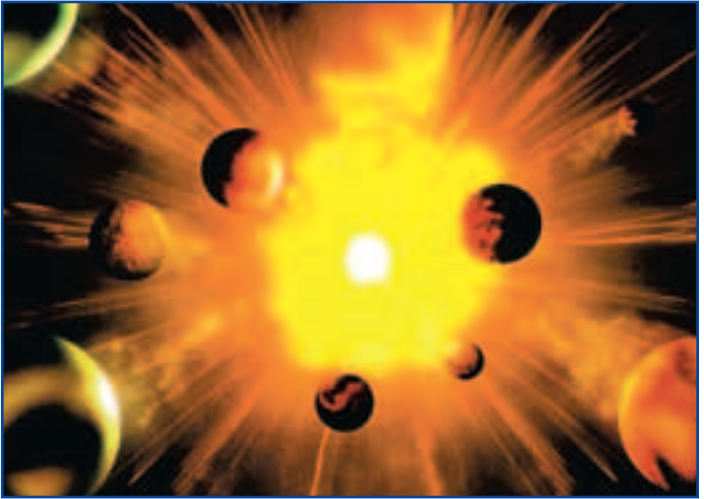
Hidrojen ve helyum çekirdekleri gibi kararlı atom çekirdeklerinin oluşmaya başladığı dönem de işte bu dönemdir. Yani bir proton ile bir nötron ilk defa yan yana durabilecekleri bir ortam bulmuşlardır. Kütleleri var ile yok arası olan bu iki parçacık olağanüstü bir çekim oluşturarak, o müthiş yayılma hızına karşı koymaya başlamışlardır. Ortada son derece bilinçli, kontrollü bir gidiş olduğu bellidir. İnanılmaz bir patlamanın ardından, büyük bir denge, hassas bir düzen oluşmaktadır. Protonlar ve nötronlar bir araya gelmeye, maddenin yapı taşı olan atomu oluşturmaya başlamışlardır. Oysa bu parçacıkların, maddeyi oluşturabilmek için gerekli hassas dengelemleri sağlayabilecek bir güce ve bilince sahip olmaları elbette ki mümkün değildir.

Bu oluşumu takip eden dönemde, evrenin sıcaklığı 1 milyar dereceye düşmüştür. Bu sıcaklık güneşimizin merkez sıcaklığınının 60 katıdır. İlk dönemden bu döneme kadar geçen süre sadece 3 dakika 2 saniyedir. Artık foton, proton, anti-proton, nötrino ve anti-nötrino gibi atom altı parçacıklar çoğunluktadır. Bu dönemde var olan tüm parçacıkların sayıları ve birbirleri ile olan

etkileşimleri çok kritiktir. Öyle ki, herhangi bir parçacığın sayısındaki en ufak bir farklılık, bunların belirlediği enerji düzeyini bozacak ve enerjinin maddeye dönüşmesini engelleyecektir.

Örneğin elektron ve pozitronları ele alalım: Elektron ve pozitron bir araya geldiğinde enerji açığa çıkar. Bu sebeple ikisinin de sayıları çok önemlidir. Diyelim ki 10 birim elektron ve 8 birim pozitron karşı karşıya geliyor. Bu durumda, 10 birim elektronun 8 birimi, yine 8 birim pozitronla etkileşime girer ve böylece enerji açığa çıkar. Sonuçta, 2 birim elektron serbest kalır. Elektron, evrenin yapı taşı olan atomu oluşturan parçacıklardan biri olduğundan, evrenin var olabilmesi için bu dönemde gerekli miktarda elektron olması şarttır. Az önceki örnek üzerinde düşünmeye devam edersek, karşı karşıya gelen elektron ve pozitronlardan, eğer pozitronların sayısı daha fazla olsaydı, sonuçta açığa çıkan enerjiden elektron yerine pozitronlar arta kalacak ve madde evreni asla oluşamayacaktı. Pozitron ve elektronların sayısı eşit olsaydı, bu kez de ortaya sadece enerji çıkacak, maddesel evrene dair hiçbir şey oluşmayacaktı. Oysa elektron sayısındaki bu fazlalık, sonradan evrendeki protonların sayısına eşit olacak şekilde çok hassas bir ölçüyle ayarlanmıştır. Çünkü daha sonradan oluşacak olan atomda, elektron ve proton sayıları birbirine eşit olacaktır.

İşte, Büyük Patlama'dan sonra ortaya çıkan parçacıkların sayısı bu kadar ince bir hesapla belirlenmiş ve sonuçta madde evreni oluşabilmiştir. Prof. Dr. Steven Weinberg bu parçacıklar arasındaki etkileşimin ne derece kritik olduğunu şu sözleriyle vurgulamaktadır:

Evrende ilk birkaç dakikada gerçekten de kesin olarak eşit sayıda parçacık ve karşıt parçacık oluşmuş olsaydı, sıcaklık 1.000.000.000 derecenin altına düştüğünde, bunların tümü yok olur ve ışınım dışında hiçbir şey kalmazdı. Bu olasılığa karşı çok iyi bir kanıt vardır: Var olmamız. Parçacık ve karşı parçacıkların yok olmasının ardından şimdiki evrenin maddesini sağlamak üzere geriye bir şeylerin kalabilmesi için, pozitronlardan biraz daha çok elektron, karşı protonlardan biraz daha çok proton ve karşı nötronlardan biraz daha çok nötron var olmalıydı.

İlk dönemden bu yana toplam 34 dakika 40 saniye geçmiştir. Evrenimiz artık yarım saat yaşındadır. Sıcaklık milyar derecelerden düşmüş, 300 milyon dereceye ulaşmıştır. Elektronlarla pozitronlar birbirleriyle çarpışarak enerji açığa çıkarmayı sürdürürler. Artık atomu oluşturacak olan parçacıkların sayıları, madde evreninin oluşmasına imkan sağlayacak şekilde dengelenmiştir.

Patlamanın hızının nispeten yavaşlamasıyla birlikte neredeyse kütlesi dahi olmayan bu parçacıklar birbirlerinin etkisine girmeye başlarlar. İlk hidrojen atomu, bir elektronun bir protonun yörüngesine girmesiyle oluşur. Bu oluşumla birlikte evrende göreceğimiz temel kuvvetlerle tanışmış oluruz.

İnsan kavrayışının çok üstünde bir tasarım ürünü olan ve yapıları çok hassas dengeler üzerine oturan bu parçacıkların tesadüfler sonucu bir araya gelip, üstelik de hepsinin aynı davranışta bulunmaları kuşkusuz imkansızdır. Bu kusursuzluk, üzerinde araştırma yapan herkesi çok önemli bir gerçeğe götürür. Ortada üstün bir "yaratılış" ve bu yaratılışın her anında eşsiz bir kontrol vardır. Çünkü patlama sonrasında meydana gelen her parçacığın belirli bir zamanda, belirli bir ısıda ve belirli bir hızla oluşmaları gerekir. Öyleki bu haliyle, adeta kurulmuş bir saat gibi çalışan bu sistem, çalışmaya başlamadan önce bu ince ayarlarıyla birlikte programlanmıştır. Yani büyük patlama ve onun sonucunda ortaya çıkan kusursuz evren, patlama başlamadan önce tasarlanmış ve daha sonra harekete geçirilmiştir.

Evreni düzenleyen, tasarlayan ve kontrol eden bu irade, elbette ki her şeyin yaratıcısı olan Allah'tır.

Bu tasarım yalnızca atomda değil, evrenin büyük küçük her kütlesinde gözlemlenebilir. Başlangıçta birbirinden ışık hızıyla kopup uzaklaşan bu parçacıklardan yalnızca hidrojen atomları oluşmakla kalmamış, bugünkü evrenin içerdiği bütün muazzam sistemler, diğer atomlar, moleküller, gezegenler, güneşler, güneş sistemleri, galaksiler, kuasarlar, vs. muhteşem bir plan, ölçü ve denge içinde sırayla meydana gelmişlerdir. Sadece bir

atomun oluşması için gereken parçacıkların şans eseri bir araya gelmeleri, hassas dengeleri oluşturmaları dahi imkansızken, gezegenlerin, galaksilerin, kısacası evrendeki işleyişi sağlayan tüm sistemlerin hepsinin teker teker şans eseri oluşup dengelere kavuştuğunu iddia etmek tamamen akıl ve mantık dışı olur. Bu eşsiz tasarımı yapan irade tüm evrenin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Oluşumu tek başına bir mucize olan hidrojen atomunu diğer atomların oluşması takip etmiştir. Ancak, burada hemen akla "diğer atomlar neye göre oluştu, niçin tüm proton ve nötronlar sadece hidrojen atomunu oluşturmadılar, parçacıklar hangi atomdan ne kadar oluşturacaklarına nasıl karar verdiler?..." gibi sorular gelmektedir. Bu soruların cevabı bizi yine aynı sonuca götürmektedir: Hidrojenin ve onu takip eden tüm atomların ortaya çıkışında büyük bir kudret, kontrol ve tasarım vardır. Bu kontrol ve tasarım insan aklının sınırlarını zorlayan, ortada açık bir "yaratılış" olduğunu gösteren özelliktedir. Büyük Patlama ile ortaya çıkan fizik kuralları, aradan geçen yaklaşık 17 milyar yıllık zamanda herhangi bir değişikliğe uğramamıştır. Üstelik bu kurallar öyle ince hesaplar neticesinde var edilmişlerdir ki, bugünkü değerlerinden milimetrik sapmalar bile tüm evrendeki yapıyı ve düzeni alt üst edebilecek sonuçlar doğurabilir. Bu noktada ünlü fizikçi Prof. Stephen Hawking'in konuyla ilgili sözleri ilgi çekicidir. Hawking, anlatılan olayların aslında kavrayabildiğimizden çok daha ince hesaplar üzerine kurulduğunu şöyle açıklamaktadır:

Eğer Big Bang'ten bir saniye sonra genişleme oranı, 100.000 milyon kere milyonda bir değeri kadar az olsaydı, evren genişlemeyi bırakıp kendi içine çökecekti.

Bu derece ince hesaplar üzerine kurulmuş olan Büyük Patlama, zamanın, mekanın ve maddenin kendiliğinden var olmadığını, herşeyi Allah'ın yarattığını açıkça ortaya koymaktadır. Çünkü yukarıda anlatılan olayların, başıboş tesadüfler sonucu meydana gelmesi ve evrenin yapı taşı olan atomu oluşturması kesinlikle mümkün değildir.

Nitekim bu konu ile ilgilenen pek çok bilim adamı evrenin yaratılışında sonsuz bir kuvvetin varlığını ve büyüklüğünü kabul etmiş durumdadır. Ünlü astrofizikçi Hugh Ross evrenin Yaratıcısının tüm boyutların üzerinde olduğunu şöyle açıklar:

Zaman, olayların meydana geldiği boyuttur. Eğer zaman, patlamayla birlikte ortaya çıkmışsa, o zaman evreni meydana getiren nedenin evrendeki zaman ve mekandan tamamen bağımsız olması gerekir. Bu bize Yaratıcı'nın evrendeki tüm boyutların üzerinde olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda Yaratıcı'nın bazılarının savunduğu gibi evrenin kendisi olmadığını ve evreni kapladığını, sadece evrenin içindeki bir güç olmadığını kanıtlıyor.

Big Bang'in en önemli özelliği, bu teoriyle insanların Allah'ın gücünü daha iyi anlama imkanı bulmalarıdır. İçinde barındırdığı tüm maddelerle birlikte bir evrenin yoktan meydana gelmesi Allah'ın gücünün en büyük delillerindendir. Patlama sırasındaki enerjinin hassas dengesi ise, Allah'ın ilminin sonsuzluğunu düşündürtmeye yönelik çok büyük bir işarettir. Allah bir ayette insanlara şöyle buyurmaktadır:

Elbette göklerin ve yerin yaratılması, insanların yaratılmasından daha büyüktür. Ancak insanların çoğu bilmezler. (Mümin Suresi, 57)

EVRENİN YOKTAN YARATILIŞI

Klasik olarak, Big Bang teorisi, evrenin tüm parçalarının aniden genişlemeye başladığını kabul eder. Ama evrenin tüm parçaları genişlemeye nasıl aynı anda başlayabilmişlerdir? Emri veren kimdir?

Andrei Linde, kozmoloji profesörü

Evrenin yaratılışı, bundan bir asır önce, astronomların önemli bir bölümü tarafından gözardı edilen bir kavramdı. Bunun nedeni ise, 19. yüzyıldaki bilim anlayışının, evrenin sonsuzdan beri var olduğu varsayımını benimsemesiydi. Evreni inceleyen bilim adamlarının çoğu, zaten sonsuzdan beri var olan bir maddeler bütünüyle karşı karşıya olduklarını sanıyor ve evren için bir "yaratılış", yani başlangıç olduğunu akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Bu "sonsuzdan beri var olan evren" fikri, Batı düşüncesine materyalist felsefe ile birlikte girmişti. Eski Yunan'da gelişen bu felsefe, maddeden başka bir varlık olmadığını savunuyor ve evrenin sonsuzdan gelip sonsuza gittiğini öne sürüyordu. Aslında materyalizm, Ortaçağ'da Kilise'nin hakim olduğu dönemde rafa kaldırılmıştı. Ama Rönesans'tan sonra Batılı bilim ve fikir adamlarının yeniden Eski Yunan kaynaklarına merak sarmaları ile birlikte, materyalizm de yeniden kabul görmeye başladı.

Materyalist evren anlayışını Yeni Çağ'da ilk kez savunan kişi ise, ünlü Alman düşünür Immanuel Kant oldu. Kant, evrenin sonsuzdan beri var olduğunu ve bu

sonsuzluk içinde her olasılığın mümkün sayılması gerektiğini öne sürdü. Kant'ın yolunu izleyenler, sonsuz evren fikrini materyalizmle birlikte savunmaya devam ettiler. 19. yüzyıla gelindiğinde ise, evrenin bir başlangıcı, yani yaratılış anı olmadığı şeklindeki iddia, geniş bir kabul görür hale gelmişti. Karl Marx, Friedrich Engels gibi diyalektik materyalistlerin şiddetle sahiplendikleri bu iddia, 20. yüzyıla da taşındı.

Söz konusu "sonsuz evren" fikri, her zaman için ateizmle içiçe oldu. Çünkü evrenin bir başlangıcı olması, evreni Allah'ın yarattığı anlamına geliyordu ve buna karşı çıkmanın tek yolu da, hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı halde, "evren sonsuzdan beri vardır" iddiasını öne sürmektir. Bu iddiayı ısrarla sahiplenenlerden biri, 20. yüzyılın ilk yarısında yazdığı kitaplarla materyalizmin ve Marksizm'in ünlü bir savunucusu haline gelen Georges Politzer idi. Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri* adlı kitabında, "sonsuz evren" modelinin geçerliliğine güvenerek yaratılışa şöyle karşı çıkıyordu:

Evren yaratılmış bir şey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Tanrı tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan varedilmiş olması gerekirdi. Yaratılışı kabul edebilmek için, her şeyden önce, evrenin var olmadığı bir anın varlığını, sonra da, hiçlikten (yokluktan) bir şeyin çıkmış olduğunu kabul etmek gerekir. Bu ise bilimin kabul edemeyeceği bir şeydir.

Politzer, yaratılışa karşı sonsuz evren fikrini savunurken, bilimin kendi tarafında olduğunu sanıyordu. Oysa bilim, çok geçmeden, Politzer'in "eğer öyle olsa, bir Yaratıcı olduğunu kabul etmek gerekir" dediği gerçeği, yani evrenin bir başlangıcı olduğu gerçeğini ispatladı.

Evrenin Genişlemesi ve Big Bang'in Doğuşu

1920'li yıllar, modern astronominin gelişimi açısından çok önemli yıllardı. 1922'de Rus fizikçi Alexandre Friedmann, Einstein'in genel görecelik kuramına göre evrenin durağan bir yapıya sahip olmadığını ve en ufak bir etkileşimin evrenin genişlemesine veya büzüşmesine yol açacağını hesapladı. Friedmann'ın çözümünün önemi ilk fark eden kişi ise Belçikalı astronom Georges Lemaitre oldu. Lemaitre, bu çözümlere dayanarak evrenin bir başlangıcı olduğunu ve bu başlangıçtan itibaren sürekli genişlediğini öngördü. Ayrıca, bu başlangıç anından arta kalan radyasyonun da saptanabileceğini belirtti.

Bu bilim adamlarının teorik hesaplamaları o zaman çok ilgi çekmemişti. Ancak 1929 yılında gelen gözlemsel bir delil, bilim dünyasına bomba gibi düşecekti. O yıl California Mount Wilson gözlemevinde, Amerikalı astronom Edwin Hubble astronomi tarihinin en büyük keşiflerinden birini yaptı. Hubble, kullandığı dev teleskopla gökyüzünü incelerken, yıldızların uzaklıklarına bağlı olarak kırmızıya doğru kayan bir ışık yaydıklarını saptadı. Bu buluş, o zamana kadar kabul gören evren anlayışını temelden sarsıyordu.

Çünkü bilinen fizik kurallarına göre, gözlemin yapıldığı noktaya doğru hareket eden ışıkların tayfı mor yöne doğru, gözlemin yapıldığı noktadan uzaklaşan ışıkların tayfı da kırmızı yöne doğru kayar. (Gözlemciden uzaklaşmakta olan bir trenin düdük sesinin gittikçe incelmeye gibi.) Hubble'ın gözlemi ise, bu kanuna göre, gök cisimlerinin bizden uzaklaşmakta olduklarını gösteriyordu. Hubble, çok geçmeden çok önemli bir şeyi daha buldu;

yıldızlar ve galaksiler sadece bizden değil, birbirlerinden de uzaklaşıyorlardı. Her şeyin birbirinden uzaklaştığı bir evren karşısında varılabilecek tek sonuç ise, evrenin "genişlemekte" olduğuydu.

Kısa bir zaman önce Georges Lemaitre tarafından "kehanet" edilen bu gerçek, aslında yüzyılın en büyük bilimadamı sayılan **Albert Einstein** tarafından da daha önceden dile getirilmişti. Einstein 1915 yılında ortaya koyduğu genel görecelik kuramıyla yaptığı hesaplarda evrenin durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Ancak bu buluş karşısında son derece şaşırان Einstein bu "uygunsuz" sonucu ortadan kaldırmak için denklemlerine "kozmojik sabit" adını verdiği bir faktör ilave etmişti. Çünkü o sıralar, astronomlar ona evrenin statik olduğunu söylüyorlardı, o da kuramının bu modele uymasını istemişti. Ancak sonradan bu kozmojik sabiti "kariyerinin en büyük hatası" olarak tanımlayacaktı.

Hubble'ın ortaya koyduğu evrenin genişlediği gerçeği, kısa bir süre sonra yeni bir evren modelini doğurdu. Evren genişlediğine göre, zamanda geriye doğru gidildiğinde çok daha küçük bir evren, daha da geriye gittiğimizde "tek bir nokta" ortaya çıkıyordu.

Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, korkunç çekim gücü nedeniyle "**sıfır hacme**" sahip olacağını gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Bu patlamaya "**Big Bang**" (Büyük Patlama) dendi ve bu teori de aynı isimle bilindi.

Big Bang'in gösterdiği önemli bir gerçek vardı: Sıfır hacim "yokluk" anlamına geldiğine göre, **evren "yok" iken "var" hale gelmişti**. Bu ise, evrenin bir başlangıcı

olduğu anlamına geliyor ve böylece materyalizmin "evren sonsuzdan beri vardır" varsayımını geçersiz kılıyordu.

"Sabit Durum" Denemesi

Big Bang teorisi, kendisini destekleyen delillerin güçlü nedeniyle, kısa sürede bilim dünyasında kabul görmeye başladı. Ancak materyalist felsefeye ve bu felsefenin temelindeki "sonsuz evren" fikrine bağlı kalmaya kararlı olan astronomlar, Big Bang'e karşı direnmeye ve sonsuz evren fikrini ayakta tutmaya çalıştılar. Bu çabanın nedeni, önde gelen materyalist fizikçilerden Arthur Eddington'ın "felsefi olarak doğanın şu anki düzeninin birdenbire başlamış olduğu düşüncesi bana itici gelmektedir" sözünden anlaşılıyordu.

Big Bang teorisinden rahatsız olanların başında dünyaca ünlü İngiliz astronom Sir Fred Hoyle geliyordu. Hoyle, bu yüzyılın ortalarında "steady-state" (sabit durum) adında, 19. yüzyıldaki sonsuz evren fikrinin bir devamı olan yeni bir evren modeli ortaya attı.

Hoyle evrenin genişlediğini kabul etmekle birlikte, evrenin boyut ve zaman açısından sonsuz olduğunu iddia ediyordu. Bu modele göre, evren genişledikçe madde, gerektiği miktarda, birdenbire, kendi kendine var olmaya başlıyordu. Tek görünür amacı materyalist felsefenin temeli olan "sonsuzdan beri var olan madde" dogmasını desteklemek olan bu teori, evrenin başlangıcı olduğunu savunan Big Bang kuramıyla taban tabana zıttı.

Sabit durum teorisini savunanlar uzunca bir süre Big Bang'e karşı direndiler. Ama bilim aleyhlerine işliyordu.

Big Bang'in Zaferi

1948 yılında George Gamov, Georges Lemaitre'in hesaplamalarını geliştirdi ve Big Bang'e bağlı olarak yeni bir tez ortaya sürdü. Buna göre evrenin büyük patlama ile oluşması durumunda, evrende bu patlamadan arta kalan belirli oranda bir radyasyonun olması gerekiyordu. Üstelik bu radyasyon evrenin her yanında eşit olmalıydı.

"Olması gereken" bu kanıt çok geçmeden bulundu. 1965 yılında Arno Penzias ve Robert Wilson adlı iki araştırmacı bu dalgaları bir rastlantı sonucunda keşfettiler. "**Kozmik Fon Radyasyonu**" adı verilen bu radyasyon uzayın belli bir tarafından gelen radyasyondan farklıydı. Olağanüstü bir eşyönlülük sergiliyordu. Başka bir ifade ile yerel kökenli değildi, yani belirli bir kaynağı yoktu, evrenin tümüne dağılmış bir radyasyondur. Böylece uzun süredir evrenin her yerinden eşit ölçüde alınan ısı dalgasının, Big Bang'in ilk dönemlerinden kalma olduğu ortaya çıktı. Üstelik bu rakam bilimadamlarının önceden öngördükleri rakama çok yakındı. Penzias ve Wilson, Big Bang'in bu ispatını deneysel olarak ilk gösteren kişiler oldukları için Nobel Ödülü kazandılar.

1989 yılına gelindiğinde ise, George Smoot ve onun Nasa Ekibi, Kozmik

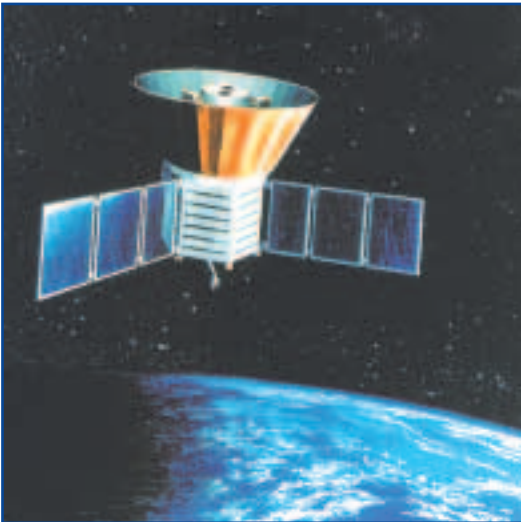

Ünlü astronom Sir Arthur Eddington, "*evrenin birdenbire başladığı düşüncesi felsefi olarak itici*" sözüyle, materyalistlerin Big Bang'den duydukları rahatsızlığı ifade ediyordu.

Geriplan Işıma Kaşifi Uydusu'nu (COBE) uzaya gönderdiler. Bu gelişmiş uyduya yerleştirilen hassas tarayıcıların, Penzias ve Wilson'ın ölçümlerini doğrulaması yalnızca sekiz dakika sürdü. Sonuçlar, tarayıcıların kesinlikle evrenin başlangıcındaki büyük patlamanın sıcak, yoğun konumunun kalıntılarını gösterdiğini kanıtladı. Çoğu bilimadamı COBE'nin başarısını Big Bang'in olağanüstü bir şekilde onaylanması olarak yorumladı.

Big Bang'in bir diğer önemli delili ise, uzaydaki hidrojen ve helyum gazlarının miktarı oldu. Günümüzde yapılan ölçümlerde anlaşıldı ki, evrendeki hidrojen-helyum gazlarının oranı, Big Bang'den arta kalan hidrojen-helyum oranının teorik hesaplanmasıyla uyuşuyordu. Eğer evren, bir başlangıcı olmadan, sonsuzdan geliyor olsaydı, evrendeki hidrojen tamamen yanarak helyuma dönüşmüş olurdu.

Tüm bunlarla birlikte Big Bang bilim dünyasında kesin bir kabul gördü. *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 sayısındaki bir makaleye göre, evren sürekli,

düzenli olarak genişliyordu ve Big Bang modeli yüzyılımızın kabul görmüş tek modeliydi.

Fred Hoyle ile birlikte uzun yıllar sabit durum teorisini savunan Dennis Sciama, ardı ardına gelen ve Big Bang'i ispatlayan tüm bu deliller karşısında içine düştükleri durumu şöyle anlatır:

Sabit durum teorisini savunanlarla onu test eden ve bence onu çürütmeyi uman gözlemciler arasında, bir dönem çok sert çekişme vardı. Bu dönem içinde ben de bir rol üstlenmiştim. Çünkü gerçekliğine inandığım için değil, gerçek olmasını istediğim için 'sabit durum' teorisini savunuyordum. Teorinin geçersizliğini savunan kanıtlar ortaya çıkmaya başladıkça Fred Hoyle bu kanıtları karşılamada lider rol üstlenmişti. Ben de yanında yer almış, bu düşmanca kanıtlara nasıl cevap verilebileceği konusunda fikir yürütüyordum. Ama kanıtlar biriktikçe artık oyunun bittiği ve sabit durum teorisinin bir kenara bırakılması gerçeği ortaya çıkıyordu.

Evreni Yoktan Kim Var Etti?

Big Bang'in bu zaferi ile birlikte, materyalist dogmanın temeli olan "sonsuz evren" kavramı da tarihe karışmış oluyordu. Peki o zaman Big Bang'den önce ne vardı ve "yok" olan evreni büyük bir patlama ile "var" hale getiren güç neydi?

Elbette ki bu soru, Arthur Eddington gibi diğer materyalistlerin de hoşuna gitmeyen gerçeği, yani Yaratıcı'nın varlığını göstermektedir. Ünlü ateist felsefeci Anthony Flew, bu konuda şunları söyler:

*İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: **Big Bang modeli, bir ateist açıdan oldukça sıkıntı vericidir.** Çünkü*

bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Ben hala ateizme inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmiyim.

Kendisini ateist olmak için körü körüne şartlandırmayan pek çok bilimadamı ise, bugün evrenin yaratılışında sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığını kabul etmiş durumdadır. Örneğin ünlü Amerikalı astrofizikçi Hugh Ross evrenin Yaratıcı'sının tüm boyutların üzerinde olduğunu şöyle açıklar:

"Zaman, olayların meydana geldiği boyuttur. Eğer madde, patlamayla birlikte ortaya çıkmışsa, o zaman evreni meydana getiren nedenin evrendeki zaman ve mekandan tamamen bağımsız olması gerekir. Bu bize Yaratıcı'nın evrendeki tüm boyutların üzerinde olduğunu gösterir. Aynı zamanda Yaratıcı'nın bazılarının savunduğu gibi evrenin kendisi olmadığını ve evreni kapladığını, sadece evrenin içindeki bir güç olmadığını kanıtlar."

Yaratılışa İtirazlar ve Geçersizlikleri

Bu noktaya kadar incelediğimiz gibi, Big Bang'in evrenin yoktan var edilişi anlamına geldiği, yani yaratılışı ispatladığı açıktır. Bu nedenle de materyalist felsefeyi benimsemiş olan astronom ve fizikçiler, bu gerçeğe karşı koyabilmek için bazı alternatif açıklamalar getirmeye çalışmışlardır. Bunlardan biri olan "sabit durum" teorisine önceki sayfalarda değinmiş ve bu teorinin aslında "evrenin yaratılması fikrinden felsefi olarak rahatsızlık duyan" birtakım bilim adamlarının umutsuz bir çabası olduğunu belirtmiştik.

Materyalistlerin getirmeye çalıştıkları diğer iki alternatif ise, Big Bang'i kabul eden, ama Big Bang'i yaratılış dışında yorumlamaya çalışan modellerdir. Bunların birincisi "açılır-kapanır evren modeli", ikincisi ise "kuantum evren modeli"dir. Şimdi sırasıyla bu teorileri ve neden geçersiz olduklarını inceleyelim.

Açılır-kapanır evren modeli, Big Bang'i evrenin başlangıcı olarak kabul etmeyi bir türlü hazmedemeyen astronomlar tarafından ortaya atılmıştır. Bu modelde, evrenin Big Bang'den sonra tekrar kendi içine çökerek tek bir noktaya toplanacağı, sonra yeniden patlayıp açılacağı, tekrar kapanacağı ve bu döngünün sonsuza kadar devam edeceği öne sürülür. Yine bu modele göre Big Bang'den önce de sonsuz kez evren patlayıp büzülmüştür. Yani iddiaya göre evren ve madde sonsuzdan beri vardır, ama belirli zaman aralıklarında patlamalar ve sonra içine çökmeler yaşanmaktadır. Şu an içinde yaşadığımız evren ise bu kısır döngünün içinde yer alan sonsuz sayıdaki evrenden bir tanesidir.

Bu modeli ortaya atanların yaptıkları şey, sadece oturup "Big Bang'i nasıl sonsuz evren fikrine uyarlayabiliriz" şeklinde düşünmek ve bir senaryo yazmaktan başka bir şey değildir. Ama bu bilim dışı bir senaryodur, çünkü son 15-20 yılın araştırmaları, açılır-kapanır bir evren modelinin mümkün olmadığını ortaya koymuştur. Çünkü, evren kendi içine çökecek olsa bile, bilinen hiçbir fizik kanununun böyle bir Büyük Çökme'yi geri çevirmesi ve evreni yeni bir Büyük Patlama ile yeniden oluşturması mümkün değildir.

Bu modeli geçersizliğe uğratan en önemli faktör ise, eğer gerçekten evren sürekli kapanıp-açılıyor olsa bile,

bu çevrimin sonsuza kadar süremeyecek oluşudur. Çünkü hesaplamalar, çevrimsel evrenlerin birbirlerine entropi aktaracaklarını göstermektedir. Yani enerji her evrende biraz daha yararsız hale gelecek ve her yeni "açılan" evren biraz daha yavaş açılıp biraz daha geniş bir çapa sahip olacaktır. Bu ise zamanda geri gidildiğinde giderek daha küçük evrenler olmasını gerektirecek ve yine bir "ilk evren"de kilitlenecektir. Yani eğer sürekli kapanıp-açılan evrenler olsa bile, bunların ilk başta yine yokluktan var olmaları gerekecektir.

Kısacası "açılır-kapanır" sonsuz evren modeli, gerçekleşmesi fiziksel olarak imkansız bir fanteziden başka bir şey değildir.

Big Bang'i yaratılış dışında açıklayabilmek için öne sürülmüş olan ikinci model ise, başta belirttiğimiz gibi "**kuantum evren modeli**"dir. Bu teoriyi savunanlar, kuantum (atom altı) fiziğinde yapılan bir gözleme dayanarak bir senaryo üretmişlerdir. Kuantum fiziğinde, atom altı parçacıkların, boşluk (vakum) içinde aniden oluştukları ve yok oldukları gözlemlenmektedir. Bu gözlemi, "madde kuantum düzeyinde yoktan var olabilmektedir, bu maddenin kendine ait bir özelliktir" diye yorumlayan bazı fizikçiler, evrenin yaratılışı sırasında maddenin yoktan var olmasını da "maddenin kendine ait bir özellik" olarak tanımlamaya ve doğa kanunlarının bir parçası gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Bu kuantum modeli içinde, bizim yaşadığımız evren, çok daha dev bir evrenin bir atom altı parçacığı gibi yorumlanmaktadır.

Oysa kuantum fiziğine yapılan benzetme, kesinlikle ilgisizdir ve evrenin yaratılışını açıklamaktan uzaktır. *Big Bang, Theism and Atheism (Büyük Patlama, Tektanrıcılık*

ve Ateizm) kitabının yazarı olan William Lane Craig, bu konuyu şöyle açıklar:

İçinde parçacıkların dalgalandığı (bir belirip bir yok olduğu) mekanik kuantum vakumu, aslında gerçek bir "vakum", yani "yokluk" kavramından çok uzaktır. Bir kuantum modelinde sürekli olarak oluşup yok olan parçacıklar, var oldukları kısa süre için etraflarında bulunan enerjiden çalarlar. Bu "yokluk" değildir ve dolayısıyla madde parçacıkları da yoktan var hale gelmemektedirler.

Yani kuantum fiziğinde de aslında madde "yoktan var" hale gelmemektedir. Sadece ortamda var olan enerji, ani bir biçimde maddeye dönüşmekte, sonra bu madde dağılarak tekrar enerji şeklini almaktadır. Kısaca, "kendiliğinden yoktan var olma" gibi bir durum söz konusu değildir.

Ancak, bütün bilim dallarında olduğu gibi fizik alanında da, ateist bilim adamları çeşitli kritik noktaları ve detayları gözardı ederek, gerçekleri materyalist bakış açısına göre saptırmaktan çekinmemektedirler. Çünkü onlar için materyalizmin, dolayısıyla ateizmin ayakta tutulması bilimsel gerçeklerin ortaya çıkartılmasından ve açıklanmasından çok daha hayati bir önem taşır.

Üstte anlattığımız gerçeğin anlaşılması, kuantum evren modelinin çoğu bilimadamı tarafından reddedilmesine yol açmıştır; ünlü fizikçi C. J. Isham'ın ifadesiyle *"teorinin önüne çıkan ölümcül zorluklar nedeniyle, kuantum evren modeli yaygın kabul görmemiştir"*. Öyle ki bu model, bugün onu ilk kez ortaya atan R. Brout ve Ph. Spindel gibi fizikçiler tarafından bile terk edilmiş durumdadır.

Kuantum modelinin son yıllarda ün kazanmış bir versiyonu ise, dünyaca ünlü fizikçi **Stephen**

Stephen Hawking de, Big Bang'e yaratılış dışında bir açıklama getirmeye çabalayan diğer materyalist bilim adamları gibi, hayali birtakım kavramlara dayanmakta ve çelişkiler sergilemektedir.

Hawking'den gelmektedir. Hawking, *Zamanın Kısa Tarihi* adlı kitabıyla ilgi toplayan modelinde, Big Bang'in "yokluktan var olma" anlamına gelmediğini iddia etmektedir. Big Bang öncesinde zaman olmadığı gerçeği karşısında ise, "**hayali zaman**" gibi birtakım kavramlar türetmiştir. Hawking'e göre Big Bang'in 10-43 saniyesine kadar sadece "hayali zaman" vardır ve gerçek zaman bu andan sonra ortaya çıkmıştır. Hawking'in umudu, bu "hayali zaman" kavramı ile Big Bang'den önce sadece "zamansızlık" olduğu gerçeğini reddedebilmektir.

Oysa "hayali zaman", "bir odadaki hayali insanların sayısı" ya da "bir yoldaki hayali arabaların toplamı" gibi gerçekte sifıra, yokluğa karşılık gelen bir kavramdır. Hawking bununla sadece bir kelime oyunu yapmaktadır. Hayali zamanla kurduğu matematiksel denklemlerin

doğru olduğunu öne sürmektedir, ama bunun hiçbir manası yoktur. Gerçekte var olmayan şeylerin matematikte doğru gibi gösterilebilmesinin mümkün olduğunu, ünlü matematikçi Sir Herbet Dingle şöyle açıklar:

Matematiğin lisansı içinde, biz doğrular kadar yalanlar da söyleyebiliriz. Ve matematiğin sınırları içinde, bunların birini diğerinden ayırma şansı yoktur. Bu ayrımı ancak deneyle ya da matematik dışında kalan bir akıl yürütme ile yapabiliriz; matematiksel çözüm ile onun fiziksel karşılığı arasındaki muhtemel ilişkiyi inceleyerek.

Kısaca, matematikte soyut, teorik olarak varılan bir sonuç, bunun gerçek bir karşılığının olmasını gerektirmez. İşte Hawking matematiğin bu soyut özelliğini kullanmakta ve hiçbir gerçekliğe karşılık gelmeyen varsayımlar üretmektedir. Peki acaba bu çabasının nedeni ne olabilir? Cevabı kendi sözlerinde bulmak mümkündür. Hawking, Big Bang'e alternatif olarak öne sürülen evren modellerinin çoğunlukla Big Bang'in "İlahi yaratılışı çağrıştırmaması nedeniyle" ortaya atıldığını kabul etmektedir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, Big Bang'e alternatif olarak öne sürülen; sabit durum teorisi, açılır-kapanır evren modeli, kuantum evren modelleri ve Hawking modeli gibi arayışlar, gerçekte sadece materyalistlerin felsefi ön yargılarından kaynaklanmaktadır. Bilimsel bulgular açıkça Big Bang'in doğru olduğunu ve "yokluktan var olma" anlamına geldiğini göstermektedir. Ve evrenin yoktan var edilmiş olması, evreni yaratanın Allah olduğunun kesin göstergesidir, ancak materyalistler bunu kabul edemezler.

Big Bang'e yönelik bu materyalist tepkinin bir örneği, materyalist bilim dergilerinin en ünlülerinden biri

olan *Nature*'ın editörü John Maddox'un 1989 yılında yazdığı bir makalede ifade edilmiştir. Maddox, "**Kahrolsun Big Bang**" (Down with the Big Bang) başlığıyla yazdığı makalede "Big Bang'in felsefi olarak kabul edilemez olduğunu" çünkü "**Big Bang ile birlikte teologların yaratılış fikrine güçlü bir destek bulduklarını**" belirtmiş ve "Big Bang önümüzdeki on yılı çıkaramayacak" kehanetinde bulunmuştur. Oysa Maddox'un bu ümit dolu beklentisine rağmen, Big Bang o günden bu yana geçen 10 yıl içinde çok daha güçlenmiş, evrenin yaratılışını ispatlayan daha pek çok bulgu elde edilmiştir.

Bazı materyalistler ise bu konuda biraz daha "sağduyulu" davranmaktadırlar. Örneğin İngiliz materyalist fizikçi H. P. Lipson, yaratılışın bilimsel bir gerçek olduğunu "istemeden de olsa" şöyle kabul eder:

*Bence, bu noktadan daha da ileri gitmek ve **tek kabul edilebilir açıklamanın yaratılış olduğunu onaylamak zorundayız**. Bunun ben dahil çoğu fizikçi için son derece itici olduğunun farkındayım, ama eğer deneysel kanıtlar bir teoriyi destekliyorsa, bu teoriyi sırf hoşumuza gitmediği için reddetmemeliyiz.*

Sonuçta modern bilimin ulaştığı gerçek şudur: Madde ve zaman, her ikisinden de bağımsız olan, sonsuz güç sahibi bir Yaratıcı tarafından var edilmiştir. İçinde yaşadığımız evreni var eden, sonsuz güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'tır.

Kuran'daki İşaretler

Big Bang modeli, insanlığın evreni tanımasına yardımcı olurken, çok önemli bir işlev daha gerçekleştirmiştir. Önceki sayfalarda sözlerini aktardığımız ateist

felsefeci Anthony Flew'un ifadesiyle, Big Bang ile birlikte "bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir."

Dini kaynaklar tarafından savunulan bu gerçek, evrenin yoktan yaratıldığı gerçeğidir. Bu, bilimin keşfinden binlerce yıl önce, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği mukaddes kitaplarda bildirilmiştir. Tevrat, İncil ve Kuran gibi İlahi kitapların her birinde, evreni ve tüm maddeyi Allah'ın yoktan var ettiği haber verilmiştir.

Bu İlahi kaynakların içinde tahrifata uğramamış yegane kitap olan Kuran'da ise, hem evrenin yoktan yaratılışı, hem de bu yaratılışın biçimi konusunda bilgiler verilmektedir. 14 asır önce vahyedilmiş olan bu bilgiler 20. yüzyıl biliminin bulgularına tamamen paraleldir.

Öncelikle evrenin "yok" iken "var" hale geldiği, Kuran'da şöyle haber verilir:

O (Allah) gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır. (Enam Suresi, 101)

Zamanımızdan tam 14 asır önce insanların evrenle ilgili bilgilerinin son derece kısıtlı olduğu zamanlarda yine Kuran'da bildirilen bir başka gerçek de, aynı Big Bang teorisinin ortaya koyduğu gibi, tüm evrenin, çok küçük bir hacimde bir arada iken ayrılıp genişlemesiyle ortaya çıkmış olduğudur:

O inkar edenler görmüyorlar mı ki (başlangıçta) göklerle yer birbiriyle bitişikken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Üstteki ayetin Arapça orijinalinde çok önemli bir kelime seçimi vardır. Ayetin "**birbiriyle bitişik**" olarak tercüme edilen kelimesi ratk, Arapça sözlüklerde

"birbiriyle içiçe, ayrılmaz durumda, kaynaşmış" anlamlarına gelir. Yani tam bir bütün oluşturan iki madde için kullanılır. Ayetteki "**ayırdık**" ifadesi ise Arapça fatk fiilidir ki, bu fiil ratk halindeki bir nesnenin yarıp, parçalayıp dışarı çıkması anlamına gelir. Örneğin tohumun filizlenerek topraktan dışarı çıkması bu fiille ifade edilir.

Bu bilgiyle ayete tekrar bakalım. Ayette göklerle yerin ratk durumunda olduğu bir durumdan bahsedilmektedir. Ardından bu ikisi fatk fiili ile ayrılmışlardır. Yani biri diğerini yararak dışarı çıkmıştır. Gerçekten de Big Bang'in ilk anını hatırladığımızda, kozmik yumurta denilen noktanın evrenin tüm maddesini içerdiğini görürüz. Yani her şey, bir başka deyişle tüm "gökler ve yer" bu noktanın içinde, ratk halindedirler. Ardından bu kozmik yumurta şiddetle patlamış, bu yolla maddeler fatk olmuş, yani dışarı çıkarak tüm evreni oluşturmuşlardır.

Kuran'da bildirilen bir başka gerçek ise, bilim tarafından ancak 1920'lerin sonunda fark edilen evrenin genişlemesi gerçeğidir. Hubble'ın, yıldızların ışık tayflarının kıvrıla kaymasını fark etmesiyle ilk kez ortaya çıkan bu gerçek, Kuran'da şöyle bildirilir:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz Biz, (onu) genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Kısacası modern bilimin bulguları bir yandan materyalist dogmayı geçersiz kılarken, öte yandan da Kuran ayetleri ile haber verilen gerçekleri bir kez daha ortaya koymaktadır. Çünkü evren materyalistlerin sandığının aksine, maddenin içindeki birtakım tesadüfler ile değil, Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur ve Allah'tan gelen bilgi, kuşkusuz evrenin kökeni hakkındaki en doğru bilgidir.

EVRENİN YARATILIŞINDAKİ MUCİZE ÖRNEKLERİ

*Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir.
O'na mülkünde ortak yoktur, her şeyi yaratmış,
ona bir düzen vermiş,
belli bir ölçüyle takdir etmiştir.
(Furkan Suresi, 2)*

Patlamayla Gelen İnanılmaz Düzen

İçinde yaşadığımız evrenin yaklaşık 15 milyar yıl önce tek bir noktada meydana gelen büyük bir patlama ile ortaya çıktığı ve genişleyerek şimdiki şeklini aldığı, bugün bütün bilim dünyasının onayladığı bir gerçektir. Uzay boşluğu, galaksiler, gezegenler, Güneş, Dünya, kısaca evreni oluşturan tüm gök cisimleri, "Büyük Patlama" ya da diğer adıyla "Big Bang" adı verilen bu patlama sonucunda meydana gelmiştir.

Burada çok büyük bir sır vardır: Big Bang bir patlama olduğuna göre, beklenmesi gereken, bu patlamanın ardından maddenin atomlar ya da atomaltı parçacıklar halinde uzay boşluğunda "rastgele" dağılması olacaktır. Fakat öyle olmamış, tam aksine, son derece sistemli ve düzenli bir evren ortaya çıkmıştır. Bu rastgele dağılan maddenin evrenin belirli noktalarında birikip galaksileri, yıldızları ve yıldız sistemlerini oluşturması bilim adamlarının benzetmesiyle, "bir buğday ambarına atılan el bombasının, buğdayları toplayıp, düzenli balyalara sarıp üst

üste istiflemesi" kadar hatta bundan daha "olağanüstü" bir durumdur. Big Bang teorisine uzun yıllar karşı çıkmış olan Prof. Fred Hoyle, bu durum karşısında duyduğu şaşkınlığı şöyle ifade eder:

Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleştirecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.

Elbette ki evrenin tüm maddesini içeren böyle muazzam bir patlamadan sonra bu derece hassas dengeler üzerine kurulu bir sistemin ve düzenin oluşması ancak "mucize" tanımıyla açıklanabilir. Astrofizikçi Alan Sandage da bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

*Böyle bir düzenin kaostan gelmiş olduğunu oldukça imkansız buluyorum. **Tanrı'nın varlığı benim için bir sırdır, fakat varlık mucizesinin de tek açıklamasıdır.***

Bilim adamlarının da ifade ettiği gibi, bir patlama ile birlikte atomların en uygun şekillerde biraraya gelmeleri, sonsuz düzenlilikteki evreni, evrenin içindeki milyarlarca yıldız barındıran milyarlarca galaksiyi, trilyonlarca gök cisimleri arasındaki hiçbir aksaklık barındırmayan dengeyi oluşturması büyük bir mucizedir. Bu mucizeyi gerçekleştiren ve bizlere gösteren sonsuz kudret sahibi Allah'tır. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Sizin için yerde olanların tümünü yaratan O'dur. Sonra göğe yönelip (istiva edip) de onları yedi gök olarak düzenleyen O'dur. Ve O, her şeyi bilendir. (Bakara Suresi, 29)

Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmasız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve her şey) bozulmaya uğrardı...
(Müminun Suresi, 71)

Evrenin Genişleme Hızındaki Mucize Ölçü

Evrenin genişleme hızı evrenin şu anki yapısının oluşabilmesi açısından son derece kritik bir değere sahiptir. Eğer genişleme hızı çok az daha yavaş olsaydı, bütün evren, daha güneş sistemleri tam anlamıyla düzenlenemeden tekrar içine çökmüş olacaktı. Eğer evren biraz daha hızlı genişliyor olsaydı, madde ne galaksileri ne de yıldızları bir daha asla oluşturamayacak biçimde boşlukta dağılıp gidecekti. Her iki durum da canlılığın ve bizlerin var olamaması anlamına geliyordu.

Ancak bu ikisi de olmamış, evrenin genişleme hızının sahip olduğu son derece hassas değer sayesinde şimdiki evren ortaya çıkmıştır. Peki bu denge ne kadar hassastır?

Avustralya'daki Adelaide Üniversitesi'nden ünlü matematiksel fizik profesörü Paul Davies, bu soruyu cevaplamak için uzun hesaplar yapmış ve inanılmaz bir sonuca ulaşmıştır: Davies'e göre, Big Bang'in ardından gerçekleşen genişleme hızı eğer **milyar kere milyarda bir oranda ($1/10^{18}$)** bile farklı olsaydı, evren ortaya çıkmazdı. Milyar kere milyarda bir ifadesini rakamsal olarak şöyle yazabiliriz: **"0,000000000000000001"**. Yani bu derece astronomik küçüklükte bir farklılık dahi evrenin var olmaması demekti. Davies bu sonucu şöyle yorumlar:

Hesaplamalar evrenin genişleme hızının çok kritik bir noktada seyrettiğini göstermektedir. Eğer evren biraz bile daha yavaş genişlese çekim gücü nedeniyle içine çökecek, biraz daha hızlı genişlese kozmik materyal tamamen dağılıp gidecekti. Bu iki felaket arasındaki dengenin ne kadar "iyi hesaplanmış" olduğu sorusunun cevabı çok ilginçtir. Eğer patlama hızının belirli hale geldiği zamanda, bu hız gerçek hızından sadece $1/10^{18}$ kadar bile farklılaşsaydı, bu gerekli dengeyi yok etmeye yetecekti. Dolayısıyla evrenin patlama hızı inanılmayacak kadar hassas bir kesinlikle belirlenmiştir. Bu nedenle Big Bang herhangi bir patlama değil, her yönüyle çok iyi hesaplanmış ve düzenlenmiş bir oluşumdur.

Evrenin başlangıcındaki bu muhteşem denge, ünlü *Science* dergisindeki bir makalede ise şöyle ifade edilir:

Eğer evrenin yoğunluğu bir parça daha fazla olsaydı, o zaman Einstein'ın genel görecelik kuramına göre evren, atomik parçacıkların birbirini çekme kuvvetleri dolayısıyla bir türlü genişleyemeyecek ve tekrar küçülerek bir noktaya dönüşecekti. Eğer yoğunluk başlangıçta bir parça daha az olsaydı, o zaman evren son hızla genişleyecek, fakat bu takdirde atomik parçacıklar birbirini çekip yakalayamayacak ve yıldızlarla galaksiler hiçbir zaman oluşamayacaktı. Doğaldır ki

biz de olmayacaktık! Yapılan hesaplara göre, evrenimizin başlangıçtaki gerçek yoğunluğu ile ötesinde oluşması imkanı bulunmayan kritik yoğunluğu arasındaki fark, **"yüzde birin bir kuvadrilyonu"**ndan azdır. Bu, **bir kalemi sivri ucu üzerinde bir milyar yıl sonra da durabilecek biçimde** yerleştirmeye benzer... Üstelik, evren genişledikçe, bu denge daha da hassaslaşmaktadır.

Stephen Hawking de, her ne kadar evrenin kökenini rastlantılarla açıklamaya çalışsa da, *Zamanın Kısa Tarihi* isimli kitabında evrenin genişleme hızındaki bu olağanüstü dengeyi şöyle kabul eder:

*Evrenin genişleme hızı o kadar kritik bir noktadadır ki, Big Bang'ten sonraki birinci saniyede bu oran eğer yüz **bin milyon kere milyonda bir** daha küçük olsaydı evren şimdiki durumuna gelmeden içine çökerdi.*

Big Bang için, "şişen evren modeli" (inflationary universe model) nin teorisyeni olan Alan Guth ise geçtiğimiz yıllarda evrenin genişlemesindeki ince ayarla ilgili çok daha akıl almaz bir sonuç hesaplamakta ve evrenin genişleme hızının **10⁵⁵ te 1**'lik bir hassasiyette ayarlanmış olduğunu belirtmektedir.

Peki bu denli olağanüstü bir denge neyi göstermektedir? Elbette böyle hassas bir ayarlama tesadüfle açıklanamaz ve bilinçli bir tasarımı ispat eder. Paul Davies, gerçekte materyalist yaklaşımı benimseyen bir fizikçi olmasına karşın, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

Çok küçük sayısal değişikliklere hassas olan evrenin şu andaki yapısının, çok dikkatli bir bilinç tarafından ortaya çıkarıldığına karşı çıkmak çok zordur... Doğanın en temel dengelerindeki hassas sayısal dengeler, kozmik bir tasarımın varlığını kabul etmek için oldukça güçlü bir delildir.

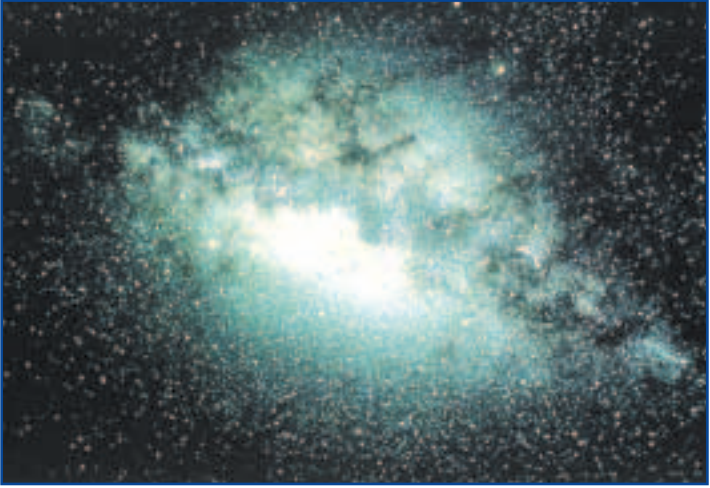
Görüldüğü gibi, bilimin ortaya koyduğu kesin sonuçlar Paul Davies'i her ne kadar kendisi materyalist de olsa, evrenin bilinçli bir şekilde tasarlanmış olduğu, diğer bir deyimle yaratılmış olduğu gerçeğini ister istemez kabul etmeye yöneltmiştir.

Gök Cisimlerinin Aralarındaki Mesafeler

Dünya gezegeni, bildiğimiz gibi Güneş Sistemi'nin bir parçasıdır. Bu sistem, evrenin içindeki diğer yıldızlara göre orta küçüklükte bir yıldız olan Güneş'in etrafında dönmekte olan dokuz gezegenden ve onların elli dört uydusundan oluşur. Dünya, sistemde Güneş'e en yakın üçüncü gezegendir.

Önce bu sistemin büyüklüğünü kavramaya çalışalım. Güneş'in çapı, Dünya'nın çapının 103 katı kadardır. Bunu bir benzetmeyle açıklayalım; eğer çapı 12.200 km. olan Dünya'yı bir misket büyüklüğüne getirirsek, Güneş de bildiğimiz futbol toplarının iki katı kadar büyüklükte yuvarlak bir küre haline gelir. Ama asıl ilginç olan, aradaki mesafedir. Gerçeklere uygun bir model kurmamız için, misket büyüklüğündeki Dünya ile top büyüklüğündeki Güneş'in arasını yaklaşık 280 metre yapmamız gerekir. Güneş Sistemi'nin en dışında bulunan gezegenleri ise kilometrelerce öteye taşımamız gerekecektir.

Ancak bu kadar dev bir boyuta sahip olan Güneş Sistemi, içinde bulunduğu Samanyolu galaksisine oranla oldukça mütevazidir. Çünkü Samanyolu galaksisinin içinde, Güneş gibi ve çoğu ondan daha büyük olmak üzere yaklaşık 250 milyar yıldız vardır. Bu yıldızların içinde Güneş'e en yakın olanı Alpha Centauri'dir. Eğer Alpha Centauri'yi az önce yaptığımız ölçeğe, yani Dünya'nın

misket büyüklüğünde olduğu ve Güneş ile Dünya'nın arasının 280 metre tuttuğu ölçeğe yerleştirirsek, onu Güneş'in 78 bin kilometre uzağına koymamız gerekir!

Modeli biraz daha küçütelim. Dünya'yı gözle zor görülen bir toz zerresi kadar yapalım. O zaman Güneş ceviz büyüklüğünde olacak ve Dünya'ya üç metre mesafede yer alacaktır. Bu ölçek içinde Alpha Centauri'yi ise Güneş'ten 640 kilometre uzağına koymamız gerekir. Samanyolu galaksisi, işte aralarında bu denli inanılmaz mesafeler bulunan 250 milyar yıldızı barındırır. Spiral şeklindeki bu galaksinin kollarının birinde, bizim Güneşimiz yer almaktadır. Ancak ilginç olan, Samanyolu Galaksisi'nin de uzayın geneli düşünüldüğünde çok "küçük" bir yer oluşudur. Çünkü uzayda başka galaksiler de vardır, hem de tahminlere göre, yaklaşık 300 milyar kadar!.. Bu galaksilerin arasındaki boşluklar ise, Güneş ile Alpha Centauri arasındaki boşluğun milyonlarca katı kadardır.

Gök cisimlerinin uzaydaki dağılımı ve aralarındaki bu devasa boşluklar Dünya'da canlı hayatının var olabilmesi için zorunludur. Gök cisimleri arasındaki mesafeler Dünya'daki yaşamı destekleyecek biçimde pek çok evrensel güçle uyumlu bir hesap içinde düzenlenmiştir. Bu mesafeler gezegenlerin yörüngelerini hatta varlıklarını doğrudan etkiler. Bu mesafeler biraz daha az olsaydı, yıldızlar arası kütle çekim güçleri gezegenlerin yörüngelerini kararsız hale getirecekti. Bu kararsızlık ise gezegenlerde çok uç sıcaklık değişimlerine yol açacaktı. Eğer uzaklıklar biraz daha fazla olsaydı, süpernovalarla uzaya fırlatılan ağır elementlerin dağılımı çok seyrek olacak ve Dünya gibi dağınık gezegenler oluşamayacaktı. Yıldızlar arasındaki şu an var olan boşluklar bizimki gibi bir gezegen sisteminin var olabilmesi için en ideal mesafeye sahiptir. Ünlü biyokimya profesörü Michael Denton da, *Nature's Destiny* (Doğanın Kaderi) adlı kitabında şöyle yazar:

Süpernovalar ve aslında bütün yıldızlar arasındaki mesafeler çok kritik bir konudur. Galaksimizde yıldızların birbirlerine ortalama uzaklıkları 30 milyon mildir. Eğer bu mesafe biraz daha az olsaydı, gezegenlerin yörüngeleri istikrarsız hale gelirdi. Eğer biraz daha fazla olsaydı, bir süpernova tarafından dağıtılan madde o kadar dağınık hale gelecekti ki, bizimkine benzer gezegen sistemleri büyük olasılıkla asla oluşamayacaktı. Eğer evren yaşam için uygun bir mekan olacaksa, süpernova patlamaları çok belirli bir oranda gerçekleşmeli ve bu patlamalar ile diğer tüm yıldızlar arasındaki uzaklık, çok belirli bir uzaklık olmalıdır. Bu uzaklık, şu an zaten var olan uzaklıktır.

Prof. George Greenstein da bu akıl almaz büyüklükle ilgili, *The Symbiotic Universe* (Simbiyotik Evren) adlı

kitabında şöyle yazar:

*Eğer yıldızlar birbirlerine biraz daha yakın olsalar, astrofizik çok da farklı olmazdı. Yıldızlarda, nebulalarda ve diğer gök cisimlerinde süregiden temel fiziksel işlemlerde hiçbir değişim gerçekleşmezdi. Uzak bir noktadan bakıldığında, galaksimizin görünüşü de şimdikiyle aynı olurdu. Tek fark, gece çimler üzerine uzanıp da izlediğim gökyüzünde çok daha fazla sayıda yıldız bulunması olurdu. Ama pardon, evet; **bir fark daha olurdu: Bu manzarayı seyredecek olan "ben" olmazdım...** Uzaydaki bu devasa boşluk, bizim varlığımızın bir ön şartıdır.*

Greenstein bunun nedenini de açıklar; uzaydaki büyük boşluklar, bazı fiziksel değişkenlerin tam insan yaşamına uygun biçimde şekillenmesini sağlamaktadır. Ayrıca Dünya'nın, uzay boşluğunda gezinen dev gök cisimleriyle çarpışmasını engelleyen etken de, evrendeki gök cisimlerinin arasının bu denli büyük boşluklarla dolu oluşudur. Kısacası evrendeki gök cisimlerinin dağılımı, insanın yaşamı için tam olması gereken ölçülerdedir. Dev boşluklar, rastgele ortaya çıkmamışlardır; amaçlı bir yaratılışın sonucudurlar. Sonsuz hikmet sahibi olan Allah, Kuran'da, göklerin ve yerin bir amaçla yaratıldığını pek çok ayetiyle haber vermiştir:

Biz, gökleri, yeri ve her ikisinin arasındakilerini hakkın dışında (herhangi bir amaçla) yaratmadık. Hiç şüphesiz o saat de yaklaşarak-gelmektedir; öyleyse (onlara karşı) güzel davranışlarla davran. (Hicr Suresi, 85)

Biz, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye yaratmadık. Biz onları yalnızca hak ile yarattık. Ancak onların çoğu bilmezler. (Duhan Suresi, 38-39)

CANLANAN ATOMLAR

Buraya kadar maddenin nasıl yokluktan var olduğundan ve atomlardan bahsettik. Ve dedik ki, atomlar canlı-cansız her şeyin yapı taşıdır. Ancak şunu önemle belirtmek gerekir ki, atomlar cansız varlıkların yanısıra canlı varlıkların da yapı taşlarıdır. Atomlar cansız parçacıklar oldukları için canlı maddenin yapıtaşı olmaları kuşkusuz son derece hayret vericidir. Bu durum aynı zamanda evrimci bilim adamlarının da hiçbir şekilde açıklayamadıkları bir konudur.

Nasıl ki biraraya gelen taş parçalarının canlı varlıkları oluşturması düşünülemezse, aynı şekilde cansız

atomların da bir araya gelerek, kendi kendilerine canlı varlıkları oluşturmaları düşünülemez. Bir taş parçasıyla bir kelebeği gözünüzde canlandırın. Biri cansız diğeri canlıdır. Ancak temeline indiğinizde aslında her ikisi de aynı atom altı parçacıklardan oluşmaktadırlar.

Cansız maddenin canlı maddeye kendi kendisine dönüşemeyeceği ile ilgili şöyle bir örnek daha açıklayıcı olabilir: Alüminyum uçabilir mi? Hayır, peki eğer alüminyum, plastik madde ve benzinle karıştırırsak uçabilir mi? Tabii ki yine uçamaz. Eğer bu maddeleri bir uçağı oluşturacak şekilde bir araya getirirseniz o zaman uçabilirler. O halde uçağın uçmasını sağlayan nedir? Kanatlar mı? Motor mu? Pilot mu? Hayır, bunların hiçbiri tek başına uçamazlar. Aslında, uçak hiçbir uçma özelliği olmayan parçaların, özel bir tasarımla bir araya getirilmeleriyle oluşmuştur. Uçma özelliği ne alüminyumdan, ne plastikten, ne de benzinden gelir. Bu maddelerin özellikleri önemlidir, ancak uçma özelliği bu maddelerin çok özel bir tasarımla bir araya getirilmeleriyle kazanılabilir. Canlı sistemler de aynı bu şekildedir. Bir canlı hücresi de cansız atomların çok özel bir tasarımla bir araya getirilmesiyle oluşmuştur. Canlı hücrelerinin büyüme, çoğalma ve benzeri özellikleri, moleküllerinin niteliğinin değil mükemmel bir tasarımın sonucudur. Bu noktada gördüğümüz tasarım Allah'ın ölüden diriyi yaratmasından başka bir şey değildir:

"Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır. O, diriyi ölüden çıkarır, ölüyü de diriden çıkarır. İşte Allah budur. Öyleyse nasıl oluyor da çevriyorsunuz?" (Enam Suresi, 95)

Cansız bir maddeyi canlı bir varlığa ancak üstün güç

ve akıl sahibi Allah dönüştürebilir, yani bir canlı ancak yaratılabilir. Canlı sistemler öylesine kompleks yapılara sahiptirler ki, bugün ulaşılan teknolojik imkanlara rağmen daha nasıl işledikleri bile tam olarak anlaşılammıştır.

Fakat 20. yüzyılda baş döndürücü bir hızla gelişen teknolojiyle birlikte olağanüstü ilerlemeler kaydeden bilimin sayesinde anlaşılan bir gerçek vardır. Canlılar son derece kompleks yapılara sahiptir. 19. yüzyılın ortalarında Evrim teorisi ortaya atıldığında, ilkel mikroskoplarla yürütülen bilimsel araştırmalar hücrenin sadece basit bir lekeden ibaret olduğu izlenimini oluşturmuştu. 20. yüzyılda ise gelişmiş teknolojik aletler, elektron mikroskopları altında yapılan gözlem ve araştırmalar canlıların yapı taşı olan hücrenin ancak mükemmel bir tasarım sonucunda oluşabilecek, son derece kompleks bir yapıya sahip olduğunu ortaya çıkarmıştır. En önemlisi de bu araştırmalar, canlılığın cansız maddeden kendi kendine oluşabilmesinin kesinlikle imkansız olduğunu göstermiştir. Canlılığın kaynağı sadece canlılıktır. Bu gerçek deneysel olarak da ispatlanmıştır. İşte bu, evrimcilerin kesinlikle içinden çıkamadıkları bir sorundur. Bu yüzden büyük çıkmaz içindeki ünlü evrimci bilim adamları bilimsel deliller sunmak yerine göz boyamaya yönelik masallar anlatırlar. Maddenin kendi şuuru, yeteneği, iradesi olduğunu öne süren son derece akıl ve bilim dışı iddialar öne sürerler. Ama bu saçma masallara kendileri de inanmazlar ve cevaplanması gereken ana soruların bilimsel olarak cevaplanamadığını itiraf etmek zorunda kalırlar:

"Yaşamın başlamasından önce yerküremizin çorak ve ıssız olduğu bir dönem vardı. Şimdi yeryüzünde hayat kaynaşiyor. Bu nasıl oldu acaba? Hayatın bulunmadığı durumda

karbon temeline dayalı organik moleküller nasıl oluştu? İlk canlı varlıklar nasıl gün yüzü gördüler? Yaşam nasıl bir evrim gösterdi de, günümüzün insanları gibi yapılan ayrıntılarla bezenmiş ve karmaşık varlıklar ortaya çıktı? Kendi kökenlerini araştırarak yetenekte yaratıklara nasıl ulaşıldı?"

"Şu anda evrim teorisinin çözülememiş esrarı, maddenin kaynağının ne olduğu, nasıl evrimleştiği, evrende ve dünyadaki şu anki formunu niçin kazandığı ve niçin kendi kendisini kompleks canlı molekül gruplarına çevirebildiğidir."

Yukarıdaki evrimci bilim adamının da itiraf ettiği gibi Evrim teorisinin temel amacı, temel ilkesi canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini reddetmektir. Ancak, evrenin her noktasında Yaratılış Gerçeği son derece açık bir şekilde görülmesine ve her bir detayın asla tesadüflerle oluşamayacak mükemmellikte bir tasarımın ürünü olduğu ortaya çıkmasına rağmen, evrimciler bu gerçeğe gözlerini kapadıkları için adeta bir kısır döngü içinde dönüp durmaktadırlar.

Günümüzün en ateşli evrim teorisi savunucularından ünlü bilim adamı Richard Dawkins ise aşağıdaki sözleriyle istatiksiz olarak amaçsız tesadüflerin her şeyi oluşturduğu inancının yanlış olduğunu ve bu imkansızlığın tek alternatifinin doğaüstü bir güç olduğunu itiraf etmektedir:

"Bir şeyin gerçekleşmesindeki olasılık istatistiki olarak azaldıkça, onun tesadüf eseri olamayacağına dair inancımız o kadar artar: Bu durumda eğer şans yoksa, buna tek alternatif Akıllı bir Tasarımcı'nın varlığıdır."

Fakat bu gerçeğe inanmaktansa evrimci bilim adamları ölü maddenin yeteneklerinden, cansız maddenin kendisini canlı varlıklara dönüştürdüğünden bahsetmeyi

tercih ederler. Ancak bu bilim adamları gerçeği görmezden gelirken farkında olmadan kendilerini gülünç duruma düşürmektedirler. Kaldı ki cansız maddenin, yani atomların yetenekli olduklarını, bu yeteneklerini kullanarak kendilerini canlı sistemlere dönüştürdüklerini iddia etmenin akılcılık ile en ufak bir ilgisi yoktur.

Bu akıl dışı masalların ne derece gerçekçi olduğuna şimdi anlatacağımız örneği okuduktan sonra siz kendiniz karar vereceksiniz. Bakın evrimcilerin cansız ve şuursuz atomları canlı maddelere ve en önemlisi de yüksek bir şuur ve zeka sahibi insanlara dönüştürme senaryosu nasıldır:

Büyük Patlama'nın ardından her nasılsa içlerinde çok hassas dengede kuvvetler bulunan atomlar kendi kendilerini var etmişlerdir. Tüm evreni oluşturacak sayıdaki atomun bir kısmı uzaydaki yıldızları, gezegenleri oluştururken bir kısmı da dünyayı oluşturmuştur. Dünyayı oluşturan atomlardan bir kısmı ilk başta taşı toprağı oluştururken daha sonra birdenbire canlıları oluşturmaya karar vermişlerdir! Bu atomlar öncelikle çok kompleks bir yapısı olan hücrelere dönüşmüşler sonra da oluşturdukları hücreleri ikiye bölerek çoğaltmışlar, sonra da konuşmaya, duymaya başlamışlardır. Ardından bu atomlar üniversite profesörlerine dönüşerek elektron mikroskopları altında kendilerini inceleyip tesadüfen meydana geldiklerini iddia etmişlerdir. Bir kısım atomlar bir araya gelerek köprüler, gökdelenler inşa eden mühendisleri, bir kısmı bir araya gelerek uyduları, uzay araçlarını, uçakları imal etmişler, bir kısmı da fizik, kimya, biyoloji alanlarında uzmanlaşmışlardır. Karbon, magnezyum, fosfor, potasyum, demir gibi atomlar bir araya gelerek kapkara bir

**Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri
zeval bulurlar diye (her an kudreti
altında) tutuyor. Andolsun, eğer
zeval bulacak olurlarsa, Kendisinden
sonra artık kimse
onları tutamaz. Doğrusu O,
Halim'dir, bağışlayandır.
(Fatır Suresi, 41)**

kütle oluşturacaklarına olağanüstü komplekslikte ve sıraları hala tam olarak keşfedilememiş olan mükemmel beyinleri oluşturmuşlardır. Bu beyinler hiçbir teknoloji ile ulaşılamamış mükemmel netlikte 3 boyutlu görüntüler görmeye başlamışlardır. Atomların bir kısmı komedyenleri oluşturmuş ve de komedyenlerin yaptıkları espilere

gülmüşlerdir. Yine atomların bir kısmı müzik bestelemiş ve müziği dinleyerek zevk almışlardır...

Bu hikayeyi daha uzatmak elbette mümkündür ama böyle bir şeyin asla gerçekleşemeyeceğini göstermek için şöyle bir deney düzenleyelim: Bir fıçının içerisine canlılığı oluşturan tüm elementlerin atomlarından gerekli miktarlarda koysunlar. Bu atomların birleşerek canlı maddeleri oluşturmaları için evrimci bilimadamları neyi gerekli görüyorlarsa onları da bu fıçının içine doldursunlar. Ve de beklemeye başlasınlar. 100 sene beklesinler, 1000 sene beklesinler, gerekirse babadan oğula miras bırakarak 100 milyon sene beklesinler... Bu fıçıdan günün birinde bir profesör çıkabilir mi? Elbette hayır! Ne kadar zaman beklerlerse beklesinler bu fıçıdan bir profesör çıkamaz. Üstelik yalnızca profesör mü? Hayır, bu fıçıdan tek bir canlı dahi çıkamaz; kuşlar, balıklar, kelebekler, elmalar, filler, güller, çilekler, portakallar, melekşeler, ağaçlar, karıncalar, balarıları hatta tek bir sivrisinek dahi çıkamaz. Çünkü cansız maddelerin milyon tanesi de bir araya gelse canlılık özelliğini kendiliğinden kazanamaz.

Şimdi bir de şuursuz atomların kendi kendilerine hayatın temel taşı olan DNA molekülünü ve proteinleri oluşturup-oluşturamayacaklarına bir bakalım.

DNA (deoksiribonükleik asit) hücre çekirdeğinde bulunan, vücudun tüm parçalarının, vücudun her türlü özelliğinin bilgisini taşıyan şifreleri içerir. Şifre o kadar karmaşıktır ki, bilim adamları bu şifreyi ancak 1940'lı yıllardan sonra biraz olsun çözebilmeyi başarmışlardır. DNA bir yandan ait olduğu canlıya dair tüm bilgileri içerirken diğer yandan da kendi kendisini aynen kopya

ederek çoğalabilmektedir. Sadece atomların bir araya gelmeleri yani molekülleri oluşturmaları ile oluşan bir molekülün nasıl bilgi taşıdığı ve nasıl kendi kendisini kopyalayarak çoğaldığı da cevaplanamayan sorulardan biridir.

Proteinler ise hem canlıların yapı taşıdır hem de organizmanın pek çok hayati fonksiyonunda kilit rol oynar. Örneğin bir hemoglobin proteini vücudumuzun her yerine oksijen taşır, antikor proteinleri vücuda giren mikropları etkisiz hale getirir, enzim proteinleri yediğimiz yemekleri enerji verecek maddeler haline gelecek biçimde sindirmemizi sağlar... DNA'mızda yaklaşık 50 bin farklı tipte protein yapılabilmesini sağlayan tarifler bulunur. Görüldüğü gibi proteinler bir canlının varlığını sürdürebilmesi için son derece hayati öneme sahiptir ve bu proteinlerden tek bir tanesinin bile eksikliğinde canlının varlığını sürdürmesi mümkün olmaz. Her biri dev moleküller olan DNA ve proteinlerin kendi kendilerine, tesadüfler sonucu oluşmaları bilimsel olarak imkansızdır.

DNA özel bir dizilimden oluşan bir nükleotidler serisidir; bir protein ise yine özel dizilimlere sahip olan aminoasitler serisidir. Her şeyden önce ne DNA moleküllerinin ne de binlerce çeşitteki protein molekülünün tesadüfler sonucu canlılık için hayati olan uygun dizilimleri elde edebilmesi matematiksel olarak mümkün değildir. Olasılık hesapları en basit bir protein moleküllerinin dahi tesadüfler sonucu doğru dizilimi yakalamasının "0" ihtimal olduğunu ortaya koymaktadır. (geniş bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrin Aldatmacası*) Bu matematiksel imkansızlığın yanı sıra bu moleküllerin tesadüfen oluşmasında önemli bir de kimyasal engel vardır: Eğer DNA

ve proteinler arasındaki ilişki zaman, tesadüf ve doğal süreçler sonucunda gelişmiş olsaydı, DNA ve proteinler birbirleriyle kontrolsüz olarak reaksiyona girme eğiliminde olurlardı. Çünkü asit ve bazların birbirleriyle reaksiyona girme eğilimleri çok yüksektir. Böyle bir durumda da, tesadüfler rol oynayacak olsaydı DNA ve proteinler bugünkü canlı varlıkları oluşturmak yerine, doğal reaksiyonlara girerek şeker-asit, amino fosforik asit gibi farklı moleküller oluştururlardı.

Kimyasal yapıları kolayca tepkimeye girmeye müsait olan DNA ve proteinlerin, zamanla, tesadüfen canlı hayatını oluşturabilmeleri mümkün müdür? Hayır, kesinlikle mümkün değildir. Problem şudur: DNA ve proteinlerin muhtemel olarak girebileceği tüm kimyasal

reaksiyonlar, canlı yaşamının oluşmasına izin vermeyen YANLIŞ reaksiyonlardır. Eğer zamana ve şansa kalsaydı, DNA ve proteinler canlı yaşamı oluşturmak şöyle dursun, canlı yaşamını yok edecek şekilde reaksiyona girerlerdi.

Görüldüğü gibi hiçbir şekilde tesadüfen oluşması mümkün olmayan DNA ve proteinlerin var olduktan sonra da canlılığı oluşturmak üzere başıboş olmaları kesinlikle mümkün değildir. Günümüzün ünlü düşünürlerinden Jean Guitton da *Tanrı ve Bilim* isimli kitabında bu imkansızlığı vurgulamış, canlılığın oluşmasının kesinlikle tesadüfler sonucu oluşamayacağını belirtmiştir:

"Hangi 'rastlantı' sonucu bazı atomlar birbirlerine yaklaşıp amino asitlerin ilk moleküllerini oluşturdular? Gene hangi rastlantıyla bu moleküller bir araya toplanıp DNA denilen bu son derecede karmaşık yapıyı kurdular? Biyoloji bilgini François Jacob gibi ben de şu basit soruyu soruyorum: ilk canlı hücrenin doğmasını sağlayacak ilk mesajı veren ilk DNA molekülünün planlarını kim hazırladı?"

Eğer işe rastlantıyı sokan varsayımlarla yetinilirse bu sorular -ve daha birçoğu-, yanıtız kalıyor; bunun için, birkaç yıldan bu yana biyoloji bilginlerinin düşünceleri değişmeye başladı. Tepedeki araştırmacılar Darwin yasalarını artık düşünmeden, ezbere anlatmakla yetinmiyor, çoğunlukla şaşırtıcı yeni kuramlar ortaya atıyorlar. Bunlar, açıkça maddeden üstün, düzenleyici bir ilkenin işin içine karıştığına dayanan kuramlar."

Jean Guitton' un da belirttiği gibi 20. yüzyılda yapılan araştırmalar ve bilimsel keşifler ışığında bilim öyle bir noktaya varmıştır ki; Darwin'in evrim teorisinin hiçbir geçerliliğinin olmadığı artık kesin bir bilimsel gerçektir.

Bu bilimsel gerçekten Amerikalı biyolog Michael Behe ünlü *Darwin'in Kara Kutusu* kitabında şöyle bahsetmektedir:

"Bilim, yaşamın kimyasının nasıl şekillendiğini anlayabilmek için oldukça büyük atılımlar yapmıştır. Fakat biyolojik sistemlerin moleküler seviyedeki hassas düzeni ve karmaşıklığı, bunların kökenlerinin açıklanması konusunda bilimi felce uğratmıştır. Bu nedenle kompleks biyomoleküler sistemlerden herhangi birinin başlangıcı hakkında bir araştırma girişi olmamıştır. Pek çok bilim adamı kendilerine fazlaca güvenerek, açıklamaların çoktan ellerinde olduğunu öne sürmüştür. Veya çok yakında bu açıklamalara ulaşacaklarını söylemişler fakat profesyonel bilim literatüründe iddialarına bir destek bulamamışlardır. Daha önemlisi, sistemlerin kendi yapıları incelendiğinde, yaşam mekanizmalarının Darwin'ci bir yaklaşımla asla açıklanamayacağı ortadadır."

Nasıl ki tüm evren yokluktan yaratıldıysa, canlı varlıklar da yoktan yaratılmıştır. Nasıl ki hiçbir şey yokken, tesadüfen var olamazsa, aynı şekilde ölü maddeler de tesadüfen birleşerek canlı varlıkları oluşturamazlar. Ancak ve ancak sonsuz kudret, sonsuz akıl ve sonsuz ilim sahibi Allah'ın gücü bunları gerçekleştirmeye kadirdir:

Allah'ın, gökte ve yerde olanların hepsini bilmekte olduğunu bilmiyor musun? Gerçekten bunlar bir kitaptadır. Hiç şüphesiz bunlar(ı bilmek), Allah için pek kolaydır. Onlar, Allah'ı bırakıp da (Allah'ın) kendisine bir delil indirmediği ve haklarında (hiç bir) bilgileri olmayan şeylere tapıyorlar. Zulmedenler için hiç bir yardımcı yoktur. (Hac Suresi, 70)

MAVİ GEZEĞEN

Dünya; atmosferi ve okyanuslarıyla, kompleks biyosferiyle, uygun biçimde okside edilmiş kabuğuyla, zengin silisyum yataklarıyla, tortul veya katılışım kayalarıyla, zengin buz yatakları, çölleri, ormanları, tundraları, otlak alanları, tatlı su gölleri, kömür ve petrol yatakları, yanardağları, hayvanları, bitkileri, manyetik alanı, okyanus dibi şekilleri ve hareketli mağmasıyla... hayranlık uyandıracak derecede kompleks bir sistemdir.

J. S. Lewis, Amerikalı jeolog

Eğer Güneş Sistemi içinde bir yolculuk yapacak olursanız, oldukça ilginç bir tablo ile karşılaşacaksınız. Yolculuğa sistemin en dışından başladığınızı varsayalım. İlk karşılaşacağınız gezegen Pluton'dur. Bu küçük gök cismi, oldukça "soğuk" bir yerdir. Yaklaşık - 238°C kadar!.. Bu dondurucu soğukluk içinde gezegenin çok ince bir atmosferi vardır. Ancak atmosfer, sadece, eliptik bir yörüngeye sahip olan gezegenin Güneş'e yakın olduğu dönemlerde gaz halindedir. Diğer zamanlarda atmosfer bir buz kütlesi haline döşünür. Kısaca Pluton, ölü bir buz yığıdır.

Güneş Sistemi'nin merkezine biraz daha ilerlediğinizde, Neptün'le karşılaşacaksınız. Bu gezegen de oldukça "soğuk"tur: Yüzey sıcaklığı -218°C civarındadır. Hidrojen, helyum ve metan gazlarından oluşan atmosferi insan için zehirlidir. Dahası gezegenin yüzeyinde, hızları saatte 2000 km'ye varan korkunç fırtınalar eser.

Merkeze doğru biraz daha ilerleyince Uranüs'e

varırsınız. Uranüs yapısında yüksek oranda kaya ve buz bulunduran bir "gaz gezegen"dir. Atmosfer sıcaklığı -214°C civarındadır. Hidrojen, helyum ve metan içeren atmosfer yaşama kesinlikle uygun değildir.

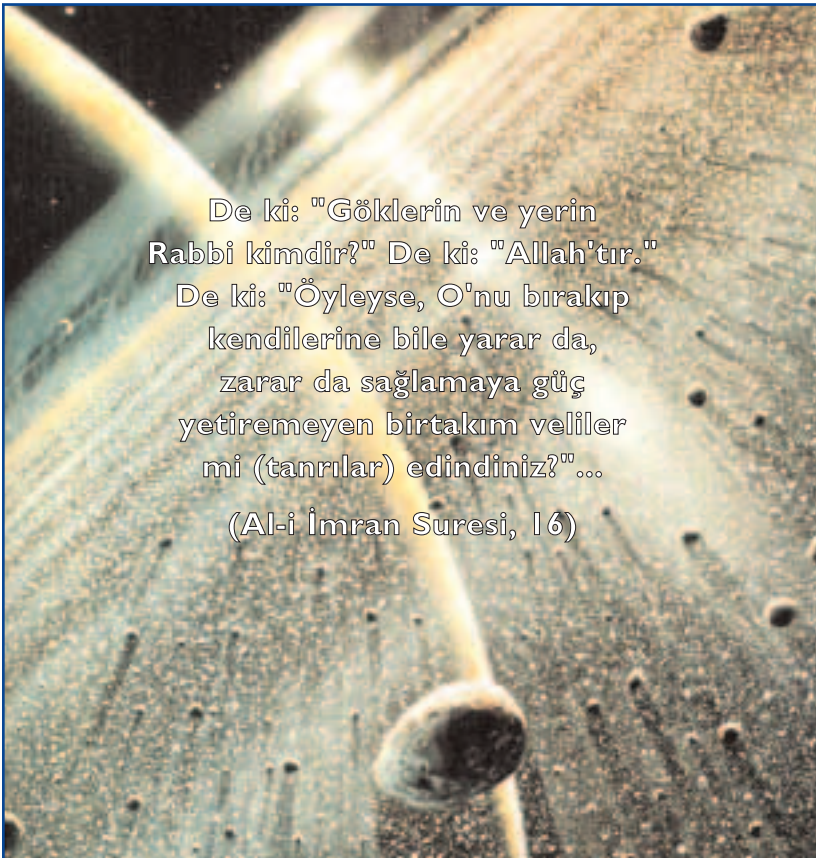
Yolculuğu devam ettiğinizde Satürn'e varırsınız. Güneş Sistemi'nin bu ikinci büyük gezegeni, etrafındaki halkalarla tanınır. Bu halkalar gaz, buz ve kaya parçalarından oluşmaktadır. Asıl ilginç olan Satürn'ün yapısıdır. Gezegen tam anlamıyla bir gaz gezegendir; kütlesi % 75 oranında hidrojen ve % 25 oranında helyumdan oluşur. Yoğunluğu suyun yoğunluğundan bile düşüktür. Bu nedenle, eğer Satürn'e bir uzay gemisi indirmek isterseniz, bunu yüzebilir bir "şişme bot" olarak tasarlamanız gerekir. Isı yine korkunç derecede düşüktür: -178°C .

Biraz daha ilerlediğinizde Güneş Sistemi'nin en büyük gezegeni olan Jüpiter'e varırsınız. Kütlesi Dünya'nın 318 katı olan Jüpiter de bir gaz gezegendir. Jüpiter gezegeninin atmosferi, yüzeyi ve iç yapısı arasında ayırım yapmak güç olduğundan "atmosfer sıcaklığı" gibi bir kavramı ifade etmek de aynı oranda zordur. Ancak, gezegenin atmosferi sayılabilecek üst kısımlarındaki ısı -143°C 'dir. Jüpiter üzerinde bulunan büyük kırmızı renkli lekenin varlığı, Dünya'daki gözlemciler tarafından yaklaşık 300 yıldır bilinmektedir. Bu kırmızı lekenin, içine iki Dünya alacak kadar büyük olan bir fırtınadan başka birşey olmadığı ise çağımızda anlaşılmıştır. Kısaca Jüpiter, üzerinde hiç kara parçası bulunmayan, delici bir soğğun hüküm sürdüğü, üzerinde yüzlerce yıl süren korkunç fırtınaların yaşandığı, manyetik alanı ile her canlıyı anında öldürecek korkunç, ürpertici bir gezegendir.

Jüpiter'den sonra Mars gelir. Mars'ın atmosferi

yoğun karbondioksit içeren zehirli bir karışımdır. Gezenin üzerinde hiç su yoktur. Yüzeyde büyük göktaşlarının çarpmasıyla meydana gelen dev kraterler dikkat çeker. Çok kuvvetli rüzgarlar ve aylarca süren kum fırtınaları hüküm sürer. Isı -53°C civarındadır. Hakkında yapılan tüm spekülasyonlara rağmen, Mars ölü bir gezegendir.

Mars'tan sonra karşımıza çıkan mavi gezegeni şimdilik bir kenara bırakalım. Bir sonra varacağımız gezegen Venüs'tür. Venüs'te, daha önce rastladığımız dondurucu soğukların aksine, yakıcı bir sıcaklık hüküm sürer. Isı

De ki: "Göklerin ve yerin
Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır."
De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp
kendilerine bile yarar da,
zarar da sağlamaya güç
yetiremeyen birtakım veliler
mi (tanrılar) edindiniz?"...
(Al-i İmran Suresi, 16)

yüzeyde yaklaşık 450°C'ye kadar ulaşır. Bu, kurşunu bile eritmeye yetecek bir ısıdır. Venüs'ün bir diğer korkunç özelliği, yoğun bir karbondioksit tabakasından oluşan ağır atmosferidir. Atmosfer basıncı, yüzeyde 90 atmosferi bulur. Bu, Dünya'da denizin 1 km derinliğindeki basınca eş değerdir. Venüs'ün atmosferinde ayrıca kilometrelerce kalınlığa sahip sülfürik asit katmanları bulunmaktadır. Bu yüzden gezegene sürekli öldürücü asit yağmurları yağar. Cehennemi andıran böyle bir ortamda, hiçbir canlı yaşayamaz.

Hala Güneş'e doğru ilerlemeye devam ederseniz, sistemin en başındaki Merkür gezegenine ulaşırsınız. Merkür'ün en ilginç özelliği, kendi etrafında olağanüstü derecede yavaş dönmesidir. Kendi etrafındaki dönüş hızı, neredeyse Güneş'in etrafında yaptığı dönüş kadar yavaştır. Öyle ki Merkür Güneş etrafında iki kez döndüğünde, kendi etrafında sadece üç kez dönmüş olur. Yani iki yılı, üç gününe eşittir. Gece ile gündüzün bu kadar uzun sürmesi, gezegenin bir yüzünü kızartırken, öteki yüzünü ise dondurur. Bu nedenle gece ile gündüz arasındaki ısı farkı yaklaşık 1000°C'yi bulmaktadır. Elbette böyle bir ortam, hiçbir canlıyı barındıramaz.

Kısacası, Güneş Sistemi'ndeki bilinen dokuz gezegenin sekizi (ve bunların burada değinmediğimiz 53 uydusu) içinde, yaşama uygun tek bir gök cismi yoktur. Her biri ölü ve sessiz birer madde yığınıdır.

Ancak az önce değinip geçtiğimiz mavi gezegen, işte o diğerlerinden çok farklıdır. Çünkü atmosferinden yüzü şekillerine, ısısından manyetik alanına, elementlerinden Güneş'e olan mesafesine kadar, her türlü dengesiyle, tamamen yaşam için özel olarak yaratılmıştır.

"Adaptasyon" Yanılgısına Karşı Bir Uyarı

Bu bölümde üzerinde yaşadığımız Dünya gezegeninin yaşam için özel olarak yaratıldığını ve tüm özelliklerinin bu amaca göre düzenlendiğini inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, konunun doğru olarak anlaşılabilmesi için bir hatırlatma yapmakta yarar var. Bu hatırlatma özellikle evrim teorisini bilimsel bir gerçek sanmaya alışkın olan ve "adaptasyon" kavramına şiddetle inanan kişiler içindir.

Adaptasyon "uyum sağlama" demektir. Tüm canlıların ortak bir atadan tesadüflerle türediklerini savunan evrim teorisi ise, adaptasyon kavramını yoğun biçimde kullanır. Evrimciler, canlıların içinde yaşadıkları ortamlara uyum sağlama sağlama sonuçta yepyeni canlı türlerine dönüştükleri iddiasındadırlar. Bu iddianın geçersizliğini, canlıların doğal şartlara uyum sağlama mekanizmalarının sadece belirli sınırlar içinde gerçekleştiğini ve asla bir türü bir başka türe dönüştüremeyeceğini başka çalışmalarımızda incelemiştik. (Bkz. Evrim Yanılgısı bölümü) Aslında adaptasyonla evrim kavramı Lamarck döneminin ilkel bilim anlayışının bir kalıntısıdır ve çoktan bilimsel bulgular tarafından reddedilmiştir.

Ancak bilimsel bir temeli olmamasına rağmen, adaptasyon fikri çoğu kişiyi etkiler. Özellikle de burada anlatacağımız konu açısından. Bu kişiler, kendilerine Dünya'nın yaşam için özel bir gezegen olduğu anlatıldığında, hemen "bu tür bir gezegenin şartlarında böyle bir yaşam çıkmış, başka gezegenlerde ise başka türlü yaşamlar gelişebilir" gibi bir düşünceye kapılırlar. Örneğin Dünya üzerinde bizim gibi insanlar yaşarken, Pluton gibi bir

gezegenin üzerinde de, -238°C derecede terleyen, oksijen yerine helyum soluyan ya da su yerine sülfürik asit içen küçük yeşil adamların yaşayabileceğini düşünürler. Hollywood stüdyolarında çevrilen ve bu hayali küçük yeşil adamları resmeden birtakım bilim-kurgu filmleri de, bu kişilerin hayal güçlerini fazlasıyla besler.

Oysa bu hayal gücünün temelinde cehalet yatmaktadır. Nitekim biyoloji ve biyokimya hakkında bilgisi olan evrimciler bu gibi fantezileri savunmazlar. Çünkü hayatın sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabileceğini gayet iyi bilirler. Küçük yeşil adamlar masalını savunanlar, hemen her zaman için, evrim kavramına körü körüne inanan, ama biyoloji ve biyokimya hakkında pek bir şey bilmeyen ve bu bilgisizliğin verdiği cesaretle uydurma senaryolar üreten kişilerdir.

Bu nedenle, söz konusu adaptasyon yanılgısını ortadan kaldırmak için belirtelim: **Hayat sadece belirli elementlerle ve belirli şartlar sağlandığı takdirde var olabilir.** Bilimsel gerçekliği olan yegane hayat modeli "**karbon temelli bir hayat**"tır ve bilimadamları evrenin hiçbir noktasında başka tür bir fiziksel hayatın olamayacağı sonucuna varmışlardır.

Karbon, periyodik tablodaki altıncı elementtir. Bu atom Dünya üzerindeki yaşamın temelidir, çünkü bütün temel organik moleküller (aminoasitler, proteinler, nükleik asitler gibi) karbon atomunun diğer bazı atomlarla çeşitli şekillerde birleşmesiyle oluşur. Karbon, hidrojen, oksijen ve azot gibi diğer atomlarla birleşerek vücudumuzdaki milyonlarca farklı tür proteini meydana getirir. Karbonun yerini tutabilecek başka bir element yoktur;

çünkü ilerleyen bölümlerde inceleyeceğimiz gibi, başka hiçbir element, karbon gibi sınırsız türde bağ yapma özelliğine sahip değildir.

Dolayısıyla evrendeki herhangi bir gezegende hayat var olacaksa, bu mutlaka "karbon temelli" bir hayat olmak durumundadır.

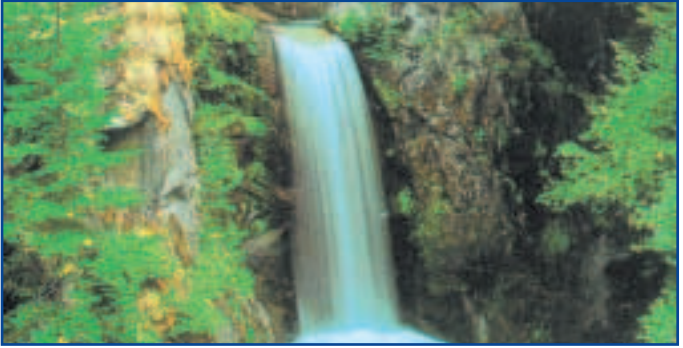
Karbon temelli yaşamın ise değişmez bazı kuralları vardır. Örneğin karbon temelli organik bileşikler (örneğin proteinler) sadece belirli bir ısı aralığında var olabilirler. 120 °C'den yüksek ısılarda parçalanmaya, -20 °C'den düşük ısılarda donmaya başlarlar. Sadece ısı değil, ışık, yeΔrçekimi, atmosfer bileşimi, manyetik güç gibi etkenlerin de karbon bazlı bir yaşama izin verebilmeleri için çok dar ve belirli bazı sınırlar içinde olmaları gerekmektedir. Dünya, işte tam bu dar ve belirli çerçevedeki sınırlara sahiptir. Eğer bu sınırların herhangi biri bozulsa, örneğin Dünya'nın yüzey ısı 120°C'yi aşsa, artık Dünya üzerinde yaşam olamaz.

Bu yüzden, ne Dünya'nın ne de bir başka gezegenin üzerinde - 238°C derecede terleyen, oksijen yerine helyum soluyan ya da su yerine sülfürik asit içen küçük yeşil adamların yaşaması mümkün değildir. Hayat, ancak çok özel ve belirli şartların yerine getirildiği bir ortamda var olabilir. Bir başka deyişle, canlılar, ancak kendileri için özel olarak tasarlanmış bir mekanda yaşayabilir.

Dünya, işte bu özel olarak tasarlanmış mekandır.

Dünya'nın Isısı

Dünya'nın yaşam için en gerekli şartları, ilk bakışta, ısı ve atmosferidir. Mavi gezegen, canlıların, özellikle de bizim gibi son derece kompleks canlı varlıkların

yaşayabileceği bir ısı değerine ve soluyabileceği bir atmosfere sahiptir. Ancak bu iki etken de, birbirinden son derece farklı faktörlerin her birinin ideal değerlerde belirlenmesiyle gerçekleşmiştir.

Bunlardan birisi, Dünya'nın Güneş'e olan uzaklığıdır. Elbette ki Dünya Güneş'e Venüs kadar yakın ya da Jüpiter kadar uzak olsaydı, yaşama imkan verecek bir ısı değerine sahip olamazdı. Karbon bazlı organik moleküller, az önce belirttiğimiz gibi, 120°C ile -20°C arasında değişen bir ısı aralığında oluşabilirler. Güneş Sistemi'nde bu ısı değerine sahip olan yegane gezegen ise Dünya'dır.

Tüm evren düşünüldüğünde ise, hayat için gerekli

olan bu ısı aralığının, gerçekte elde edilmesi çok zor bir aralık olduğunu görürüz. Çünkü evrenin içindeki ısılar, en sıcak yıldızların içindeki milyarlarca derecelik korkunç sıcaklıklardan, "mutlak sıfır" noktası olan eksi 273.15°C'ye kadar değişebilmektedir. Bu dev ısı yelpazesi içinde karbon-temelli bir hayata izin veren ısı aralığı, çok dar bir aralıktır. Ama Dünya, tam bu ısı aralığına sahiptir.

Amerikalı jeologlar Frank Press ve Raymond Siever de, Dünya yüzeyinin ısısına dikkat çekerler. Belirttiklerine göre **"yaşam sadece çok sınırlı bir ısı aralığında mümkündür...** ve bu ısı aralığı Güneş'in ısısı ile mutlak sıfır arasındaki muhtemel ısıların yaklaşık % 1'lik bir bölümünü oluşturmaktadır. **Dünya'nın ısısı, tam bu dar aralıktadır."**

Bu ısı aralığının korunması, elbette Güneş ile Dünya arasındaki mesafe kadar, Güneş'in yaydığı ısı enerjisi ile de yakından ilişkilidir. Hesaplara göre Dünya'ya ulaşan Güneş enerjisindeki %10'luk bir azalma yeryüzünün metrelerce kalınlıkta bir buzul tabakası ile örtülmesiyle sonuçlanacaktır. Enerjinin biraz artması halinde ise tüm canlılar kavru olarak öleceklerdir.

Dünya'nın ideal olan ısısının, gezegen içinde dengeli olarak dağıtımı da son derece önemlidir. Nitekim bu dengenin sağlanması için çok özel bazı tedbirler alınmıştır. Örneğin, Dünya'nın ekseninin 23°27'lik eğimi, kutuplarla ekvator arasındaki atmosferin oluşmasında engel oluşturabilecek aşırı sıcaklığı önler. Eğer bu eğim olmasaydı, kutup bölgeleriyle ekvator arasındaki sıcaklık farkı çok daha artacak ve yaşanabilir bir atmosferin var olması imkansızlaşacaktı.

Dünya'nın kendi etrafındaki yüksek dönüş hızı da ısının dengeli dağılımına yardımcı olur. Dünya sadece 24 saatlik bir süre içinde kendi etrafını dolaşır ve bu sayede geceler ve gündüzler kısa sürer. Kısa sürdükleri için de gece ile gündüz arasındaki ısı farkı çok azdır. Bu dengeğin önemi, bir günü bir yıldan daha uzun süren ve bu yüzden gece-gündüz arasındaki ısı farkı 1000°C 'yi bulan Merkür ile karşılaştırıldığında görülebilir.

Yeryüzünün şekilleri de ısının dengeli dağılımına yardımcı olur. Dünya'nın ekvatoru ile kutupları arasında yaklaşık 100°C 'lik bir ısı farkı vardır. Eğer böyle bir ısı farkı fazla engebesi olmayan bir yüzeyde gerçekleşmiş olsaydı, hızı saatte 1000 km'ye varan fırtınalar Dünya'yı allak bullak ederdi. Oysa ki yeryüzü, ısı farkından dolayı ortaya çıkması muhtemel kuvvetli hava akımlarını bloke edecek engebelerle donatılmıştır. Bu engebeler, yani sıradağlar, Çin'de Himalayalar'la başlar, Anadolu'da Toroslarla devam eder ve Avrupa'da Alplere kadar sıradağlar halinde uzanarak batıda Atlas Okyanusu, doğuda Büyük Okyanus'la birleşir. Okyanuslarda ise ekvatorda oluşan fazla ısı, sınırların ısı farkını dereceli bir şekilde dengelemesi sayesinde kuzeye ve güneye doğru aktarılır.

Bu arada Dünya'nın atmosferinde ısıyı sürekli dengeleyen birtakım otomatik sistemler de vardır. Örneğin bir bölge çok fazla ısındığında su buharlaşması artar ve bulutlar çoğalır. Bu bulutlar ise Güneş'ten gelen ışınların bir kısmını geri yansıtarak aşağıdaki havanın ve yüzeyin daha fazla ısınmasını engeller.

Yerkürenin Kütlesi ve Manyetik Alanı

Dünya'nın Güneş'e olan mesafesi, dönüş hızı ya da

yeryüzü şekilleri kadar, büyüklüğü de önemlidir. Dünyamız'ı, Dünya'nın kütesinin sadece % 8'i kadar bir kütleyle sahip olan Merkür'le, ya da Dünya'dan 318 kat daha büyük bir kütleyle sahip olan Jüpiter'le karşılaştırdığımızda, gezegenlerin çok farklı büyüklüklere sahip olabileceklerini görürüz. Peki acaba bu kadar farklı büyüklükteki gezegenler içinde, Dünyamız'ın büyüklüğü tesadüfen mi belirlenmiştir?

Hayır! Yerkürenin özelliklerini incelediğimizde, üzerinde yaşadığımız bu gök cisminin tam olması gerektiği büyüklükte olduğunu görürüz. Amerikalı jeologlar Press ve Siever, Dünya'nın bu yönden "uygunluğu" hakkında şu bilgileri verirler:

Dünya'nın büyüklüğü tam olması gerektiği kadardır. Daha küçük olsa yerçekimi çok zayıflayacak ve atmosferi Dünya'nın etrafında tutamayacaktı, daha büyük olsaydı bu kez de yerçekimi çok artacak ve bazı zehirli gazları da tutarak atmosferi öldürücü hale getirecekti...

Dünya'nın kütesinin yanısıra, iç yapısı da yaşam için özel bir tasarıma sahiptir. Bu iç yapıdaki tabakalar sayesinde, Dünya bir manyetik alana sahiptir ve bu manyetik alan yaşamın korunması için çok önemlidir. Press ve Siever bu konuyu şöyle açıklarlar:

Dünya'nın çekirdeği ise çok büyük bir hassasiyetle dengelenmiş ve radyoaktivite tarafından beslenen bir ısı motorudur... Eğer bu motor daha yavaş çalışsaydı, kıtalar şu anki yapılarına ulaşamazlardı... Demir hiçbir zaman erimez ve merkezdeki sıvı çekirdeğe inmezdi ve böylece Dünya'nın manyetik alanı hiçbir zaman oluşmazdı... Eğer Dünya'nın daha fazla radyoaktif yakıtı olsaydı ve dolayısıyla daha hızlı bir ısı motoru bulunsaydı, volkanik bulutlar Güneş'i

kapatacak kadar kalın olur, atmosfer aşırı derecede yoğun hale gelir ve Dünya yüzeyi de hemen her gün volkanik patlamalar ve depremlerle sarsılırdı.

Press ve Siever'in sözünü ettikleri manyetik alan, yaşamımız için büyük öneme sahiptir. Bu manyetik alan, yukarıda belirtildiği gibi, yerkürenin çekirdeğinin yapısından kaynaklanır. Çekirdek, demir ve nikel gibi manyetik özelliği olan ağır elementleri içerir. İç çekirdek katı, dış çekirdek ise sıvı haldedir. Çekirdeğin bu iki katmanı bir-biri etrafında hareket eder. Bu hareket ağır metaller üzerinde bir çeşit mıknatıslanma etkisi yaparak bir manyetik alan oluşturur. Atmosferin çok daha dışına kadar uzanan bu alan sayesinde Dünya, uzaydan gelebilecek olan tehlikelere karşı korunmuş olur. Güneş dışındaki yıldızlardan kaynaklanan öldürücü kozmik ışınlar, Dünya'nın etrafındaki bu koruyucu kalkanı geçemezler. Özellikle de Dünya'nın on binlerce kilometre uzağında manyetik halkalar çizen **Van Allen Kuşakları**, Dünya'yı bu öldürücü enerjiden korur.

Söz konusu plazma bulutlarının, kimi zaman Hiroşima'ya atılan gibi 100 milyar atom bombasına eş değer olduğu hesaplanmıştır. Aynı şekilde kozmik ışınlar da çok şiddetli olabilirler. Ama Dünya'nın manyetik alanı, tüm bu öldürücü ışınların sadece % 0.1'ni geçirmekte ve kalan bu binde birlik ışınlar da atmosfer tarafından emilmektedir. Bu manyetik alanı üretmek için kullanılan elektrik enerjisi bir milyar amperlik bir akımdır ki, insanlığın tüm tarihi boyunca ürettiği elektrik enerjisinin toplamına yakındır.

Eğer Dünya'nın bu manyetik kalkanı olmasa, yeryüzündeki yaşam sık sık öldürücü ışınlarla tahrip edilecek,

belki de hiç var olmayacaktı. Ama Press ve Sevier'in belirttiği gibi, yerkürenin çekirdeği tam olması gerektiği gibi olduğu için, Dünya bu şekilde korunur.

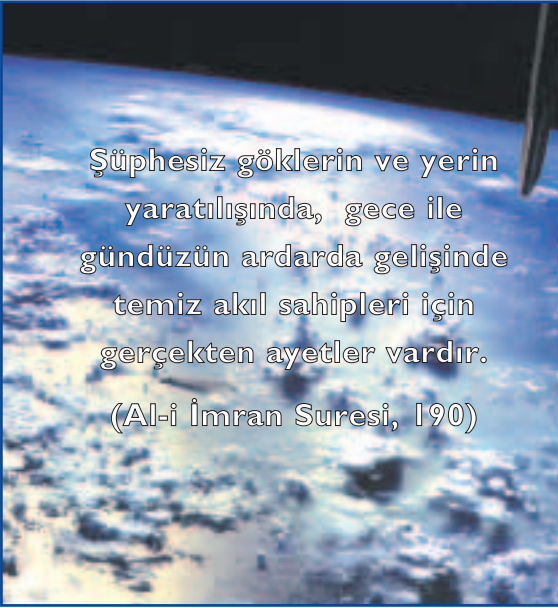
Bir başka deyişle, gökyüzünde, Kuran'daki **"gökyüzünü korumuş bir tavan kıldık; onlar ise bunun ayetlerinden yüz çeviriyorlar"** ayetiyle (Enbiya Suresi, 32) dikkat çekildiği gibi, bizler için kurulmuş özel bir koruyucu kalkan vardır.

Atmosferin Uygunluğu

Dünya, şimdiye kadar incelediğimiz gibi, hem yaşam için gerekli sıcaklığa, hem gerekli kütleye, hem de yaşamı koruyan özel kalkanlara sahiptir. Ama bunlar Dünya üzerinde canlılığın var olması için yeterli şartlar değildir. Çok önemli bir başka şart, atmosferin yapısıdır.

Bilimkurgu filmleri, önceki sayfalarda da değindiğimiz gibi, insanları kimi zaman yanlış yönlendirirler. Bunun bir örneği, bu filmlerde sık sık rastlanan "kolay atmosfer uygunluğu"dur. Uzay gemisiyle uzak bir gezegene yaklaşan insanlar, gezegene inmeden önce atmosferinin solunabilir olup olmadığına bakarlar. Genellikle de solunabilir bir atmosfer çıkar. Bu senaryolar, insanoğlunun kolaylıkla ve tesadüfen uygun atmosferler bulabileceği gibi bir izlenim vermektedir. Oysa eğer gerçekten uzay gemileri ile evrenin derinliklerinde gezinseydik, Dünya dışındaki bir başka gezegende solunabilir bir atmosfer bulmak, neredeyse imkansız olurdu. Çünkü Dünya'nın atmosferi, yaşam için gerekli son derece özel şartları biraraya getirerek tasarlanmış olağanüstü bir karışımdır.

Dünya atmosferi, % 77 azot, % 21 oksijen ve

%1 oranında karbondioksit ve argon gibi diğer gazların karışımından oluşur. Öncelikle bu gazların en önemlisi ile, oksijenle başlayalım. Oksijen çok önemlidir, çünkü insan gibi kompleks bedenlere sahip canlıların enerji elde etmek için kullandıkları çoğu kimyasal reaksiyon oksijen sayesinde gerçekleşir. Karbon bileşikleri oksijenle reaksiyona girerler. Reaksiyon sonucunda su, karbondioksit ve enerji açığa çıkar. Hücrelerimizde kullandığımız ve ATP (adenosin trifosfat) adı verilen enerji paketçikleri, bu reaksiyonla ortaya çıkarlar. İşte biz de bu nedenle sürekli olarak oksijene ihtiyaç duyarız ve bu ihtiyacı karşılamak için solunum yaparız.

İşin ilginç yanı, soluduğumuz havadaki oksijen oranının, son derece hassas dengelerle tespit edilmiş oluşudur. Michael Denton, bu konuda şunları yazar:

Atmosferimiz daha fazla oksijen içerebilir ve buna rağmen hayatı destekleyebilir miydi? Hayır! Oksijen çok reaktif bir elementtir. Şu anda atmosferde bulunan oksijeninin oranı, yani yüzde 21, yaşamın güvenliği için aşılmaması gereken sınırların tam ideal noktasındadır. Yüzde 21'in üzerine artan her yüzde birlik oksijen oranı, bir yıldırımın orman yangını başlatma olasılığını % 70 artıracaktır.

İngiliz biyokimyacı James Lovelock ise aynı konu hakkında şöyle yazar:

*Yüzde 25'lik bir oksijen oranının daha yukarısında, şu anda kullandığımız bitkisel besinlerin çok azı, tüm tropik ormanları ve arktik tundraları yok edecek olan dev yangınlardan korunabilirdi... Atmosferin şu anki **oksijen oranı, tehlikenin ve yararın çok iyi bir biçimde dengelendiği bir rakamdadır.***

Atmosferdeki oksijen oranının dengede kalması da, mükemmel bir "geri dönüşüm" sistemi sayesinde gerçekleşir. Hayvanlar devamlı olarak oksijen tüketirler ve kendileri için zehirli olan karbondioksiti üretirler. Bitkiler ise bu işlemin tam tersini gerçekleştirir, ve karbondioksiti hayat verici oksijene çevirerek canlılığın devamını sağlarlar. Her gün bitkiler tarafından milyarlarca ton oksijen bu şekilde üretilerek atmosfere salınır.

Bu iki canlı grubu, yani bitkiler ve hayvanlar, eğer aynı reaksiyonu gerçekleştirselerdi Dünya çok kısa sürede yaşanılmaz bir gezegene dönüşürdü. Örneğin hem hayvanlar hem de bitkiler oksijen üretselerdi, atmosfer kısa sürede "yanıcı" bir özellik kazanır ve en ufak bir kıvılcım dev yangınlar çıkarırdı. Sonunda da Dünya dev bir "tüp patlaması"yla yanarak kavrulurdu. Öte yandan eğer hem bitkiler hem de hayvanlar karbondioksit üretselerdi,

bu kez atmosferdeki oksijen hızla tükenir ve bir süre sonra canlılar nefes almalarına rağmen "boğularak" toplu halde ölmeye başlarlardı.

Ancak canlılığın dengesi öylesine kusursuzca kurulmuştur ki, atmosferdeki oksijen oranı hep canlılık içinde en ideal olan oranda, Lovelock'ın ifadesiyle "tehlikenin ve yararın çok iyi bir biçimde dengelendiği bir rakamda" durmaktadır.

Atmosferin çok iyi bir biçimde dengelenmiş bir başka yönü ise, onu solumamızı sağlayan ideal yoğunluğudur.

Atmosfer ve Nefes

Hayatımızın her dakikasında nefes alırız. Sürekli olarak ciğerlerimize hava çeker ve hemen sonra da aynı havayı geri veririz. Bunu o kadar çok yaparız ki, "normal" bir işlem olduğunu düşünürüz. Oysa gerçekte nefes almak çok karmaşık bir iştir.

Vücut sistemimiz öyle bir biçimde ayarlanmıştır ki, nefes alırken bu işi düşünmemize gerek kalmaz. Yürürken, koşarken, kitap okurken hatta uyurken, vücudumuz sürekli olarak ne kadar nefes almamız gerektiğini hesaplar ve ciğerlerimizi ona göre çalıştırır. Nefes almaya bu kadar çok ihtiyaç duymamızın nedeni, vücudumuzda her saniye gerçekleşen milyarlarca ayrı işlemin, hep oksijen sayesinde gerçekleşen reaksiyonlardan enerji sağlamasıdır.

Şu anda bu yazıyı okuyabilmeniz, gözünüzün retina tabakasındaki milyonlarca hücrenin sürekli olarak oksijenle beslenmesi sayesinde mümkün olmaktadır. Eğer kanınızdaki oksijen oranı düşerse, "gözünüz kararır".

Bunun gibi, vücuttaki tüm kasların, bu kasları oluşturan hücrelerin tümü, karbon bileşiklerini "yakarak" yani oksijenle reaksiyona sokarak enerji elde eder. Bu enerji elde edildiğinde ise ortaya vücuttan atılması gereken karbondioksit çıkar.

İşte bunun için nefes alırız. Havayı içimize çektiğimiz anda, akciğerlerimizde bulunan yaklaşık 300 milyon küçük odacığa oksijen dolar. Bu odacıkların duvarlarını kaplayan kılcıl damarlar hemen bu oksijeni çekerler ve önce kalbe sonra da vücudun her tarafına taşırlar. Kılcal damarlar oksijeni içeri alırken, aynı anda da atık madde olan karbondioksiti bırakırlar. Yarım saniye sürmeyen bu işlem sayesinde, içimize çektiğimiz temiz (oksijenli)

havayı, dışarıya kirli (karbondioksitli) olarak veririz.

Akciğerlerimizde neden 300 milyon odacık olduğunu düşünebilirsiniz. Bundaki amaç, ciğerin hava ile temas eden alanını maksimuma çıkarmaktır. Odacıklar sayesinde sıkıştırılmış olan bu alan gerçekte o kadar büyüktür ki, eğer bu alanı ciğerin içinden çıkarıp düz bir yüzeye yaysak, bir tenis kortu kadar yer kaplar.

Burada bir noktaya dikkat edelim: Akciğerlerin içindeki odacıkların ve dolayısıyla bu odacıklara giden kanalların bu kadar dar olması, oksijen solunumunu artırmak için yapılmış harika bir tasarımıdır. Ama bu tasarım, bir başka şartın yerine gelmesine bağlıdır: Havanın yoğunluğunun, akışkanlığının ve basıncının, bu kadar dar kanallar içinde rahatlıkla hareket edebilecek değerlerde olmasına.

Havanın basıncı 760 mm Hg'dir. Yoğunluğu, deniz seviyesinde, litre başına bir gram civarındadır. Deniz yüzeyindeki akışkanlığı ise, suyun elli katı kadar fazladır. Birer önemsiz rakam sanabileceğimiz bu değerler, gerçekte bizim yaşamımız için çok kritiktirler. Çünkü, **"hava soluyan canlıların var olabilmesi için, atmosferin genel karakteristik özellikleri -yoğunluğu, akışkanlığı, basıncı vs.- şu anda sahip oldukları değerlere çok çok benzer olmak zorundadır"**.

Nefes alırken ciğerlerimiz "hava direnci" denen bir güce karşı enerji kullanırlar. Hava direnci, havanın harekete karşı gösterdiği durgunluk eğilimidir. Ancak bu direnç, atmosferin özellikleri sayesinde çok zayıftır ve ciğerlerimiz kolaylıkla havayı içeri çekip dışarı itebilirler. Bu direncin biraz artması ise, ciğerlerimizin zorlanmaya başlamasına neden olacaktır. Buradaki mantık bir örnekle açıklanabilir: Bir enjektörün iğnesinden su çekmek

kolaydır, ama aynı iğneyle bal çekmek çok daha zordur. Çünkü bal, sudan daha az akışkanlığa ve daha yüksek bir yoğunluğa sahiptir.

İşte eğer atmosferin yoğunluk, akışkanlık, basınç gibi değerleri biraz farklılaşsa, nefes almak bizim için bir enjektöre bal çekmek gibi zorlaşacaktır. Bu durum karşısında "o zaman enjektörün iğnesi kalınlaşabilir" diye düşünmek, yani akciğer kanallarının genişletilmesini önermek ise yanlıştır. Çünkü o zaman ciğerlerin hava ile temas eden alanı çok küçülmekte ve ciğerler vücut için gerekli oksijeni alabilecek yapıdan uzaklaşmaktadır. Yani havanın yoğunluk, akışkanlık, basınç gibi değerlerinin mutlaka belirli bir aralık içinde olması şarttır, ve bugün soluduğumuz havanın sahip olduğu değerler, tam da bu dar aralığın içindedir.

Michael Denton, bu konu hakkında şu yorumu yapar:

Eğer havanın yoğunluğu ya da durgunluğu biraz daha fazla olsaydı, hava direnci çok büyük oranlara çıkacaktı ve hava soluyan bir canlıya ihtiyaç duyduğu oksijen oranını sağlayacak bir solunum sistemi tasarlamak imkansız hale gelecekti... Muhtemel atmosfer basınçları ile muhtemel oksijen oranlarını karşılaştırarak "hayat için uygun" bir rakamsal değer aradığımızda, çok sınırlı bir aralıkla karşılaşırız. Hayat için gerekli olan çok fazla şartın hepsinin bu küçük aralıkta gerçekleşmesi -ve atmosferin de bu aralıkta olması- elbette ki çok olağanüstü bir uyumdur.

Atmosferin rakamsal değerleri, sadece bizim solunumuz için değil, mavi gezegenin "mavi" olarak kalması için de önemlidir. Eğer atmosfer basıncı şu anki değerinden

beşte bir kadar azalsa, denizlerdeki buharlaşma oranı çok fazla yükselecek ve atmosferde çok yüksek oranlara varacak olan su buharı tüm Dünya üzerinde bir "sera etkisi" oluşturarak gezegenin ısınıp aşırı derecede yükseltecektir. Eğer atmosfer basıncı şu anki değerinden bir kat daha fazla olsa, bu kez de atmosferdeki su buharı oranı büyük ölçüde azalacak ve Dünya üzerindeki karaların tamamına yakını çölleşecektir.

Tüm bu dengeler, Dünya'nın diğer özellikleri gibi atmosferinin de insan yaşamı için özel olarak yaratıldığını göstermektedir. Bilimin ortaya koyduğu bu gerçek, bizlere evrenin başıboş bir madde yığını olmadığını bir kez daha ispatlamaktadır. Elbette ki, tüm evrene hakim olan, maddeyi dilediği gibi şekillendiren, galaksileri, yıldızları ve gezegenleri kudreti altında tutan bir Yaratıcı vardır.

O üstün Yaratıcı, Kuran'da bizlere öğretmiş olduğu gibi, tüm evrenin Rabbi olan Allah'tır.

Üzerinde yaşadığımız mavi gezegeni ise, Allah bizim yaşamımız için özel olarak düzenlemiş, Kuran'da ifade edildiği gibi **insan için "serilip-döşenmiştir"**. (Naziat Suresi, 30) Allah'ın Dünya'yı insan için yarattığını bildiren diğer bazı ayetler ise şöyledir:

Allah, yeryüzünü sizin için bir karar, gökyüzünü bir bina kıldı; sizi suretlendirdi, suretinizi de en güzel (bir biçim ve incelikte) kıldı ve size güzel-temiz şeylerden rızık verdi. İşte sizin Rabbiniz Allah budur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir. (Mümin Suresi, 64)

Sizin için, yeryüzüne boyun eğdiren O'dur. Şu halde onun omuzlarında yürüyün ve O'nun rızıkından yiyin. Sonunda gidiş O'nadır. (Mülk Suresi, 15)

DENGLER LİSTESİ

Buraya kadar değindiklerimiz, Dünya'daki yaşam için gerekli dengelerin sadece bir kısmıdır. Yerküreyi incelediğimizde, neredeyse bitmeyecekmiş gibi duran çok daha büyük "yaşam için gerekli dengeler" listesi oluşturabiliriz. Örneğin Amerikalı astronom Hugh Ross, Dünya'nın yaşam için uygunluğuyla ilgili bazı maddeleri şöyle sıralamaktadır:

Yerçekimi;

- Eğer daha güçlü olsaydı: Dünya atmosferi çok fazla amonyak ve metan biriktirir, bu da yaşam için çok olumsuz olurdu.
- Eğer daha zayıf olsaydı: Dünya atmosferi çok fazla su kaybeder, canlılık mümkün olmazdı.

Güneş'e Uzaklık;

- Eğer daha fazla olsaydı: Gezegen çok soğur, atmosferdeki su döngüsü olumsuz etkilenir, gezegen buzul çağına girerdi.
- Eğer daha yakın olsaydı: Gezegen kavrulur, atmosferdeki su döngüsü olumsuz etkilenir, yaşam imkansızlaşırdı.

Yer Kabuğunun Kalınlığı;

- Eğer daha kalın olsaydı: Atmosferden yerkabuğuna çok fazla miktarda oksijen transfer edilirdi.
- Eğer daha ince olsaydı: Hayatı imkansız kılacak kadar fazla sayıda volkanik hareket olurdu.

Dünya'nın Kendi Çevresindeki Dönme Hızı;

- Eğer daha yavaş olsaydı: Gece gündüz arası ısı farkları çok yüksek olurdu.
- Eğer daha hızlı olsaydı: Atmosfer rüzgarları çok çok büyük hızlara ulaşır, kasırgalar ve tufanlar hayatı imkansızlaştırırdı.

Ay ile Dünya Arasındaki Çekim Etkisi;

- Eğer daha fazla olsaydı: Ay'ın şiddetli çekiminin, atmosfer şartları, Dünya'nın kendi eksenindeki dönüş hızı ve okyanuslardaki gelgitler üzerinde çok sert etkileri olurdu.
- Eğer daha az olsaydı: Şiddetli iklim değişikliklerine neden olurdu.

Dünya'nın Manyetik Alanı;

- Eğer daha güçlü olsaydı: Çok sert elektromanyetik fırtınalar olurdu.
- Eğer daha zayıf olsaydı: Güneş Rüzgarı denilen ve Güneş'ten fırlatılan zararlı partiküllere karşı Dünya'nın koruması kalkardı. Her iki durumda da yaşam imkansız olurdu.

Albedo Etkisi (Yeryüzünden Yansıyan Güneş Işığının, Yeryüzüne Ulaşan Güneş Işığına Oranı)

- Eğer daha fazla olsaydı: Hızla buzul çağına girilirdi.
- Eğer daha az olsaydı: Sera etkisi aşırı ısınmaya neden olur, Dünya önce buzdağlarının erimesiyle sular altında kalır daha sonra kavrulurdu.

Atmosferdeki Oksijen ve Azot Oranı:

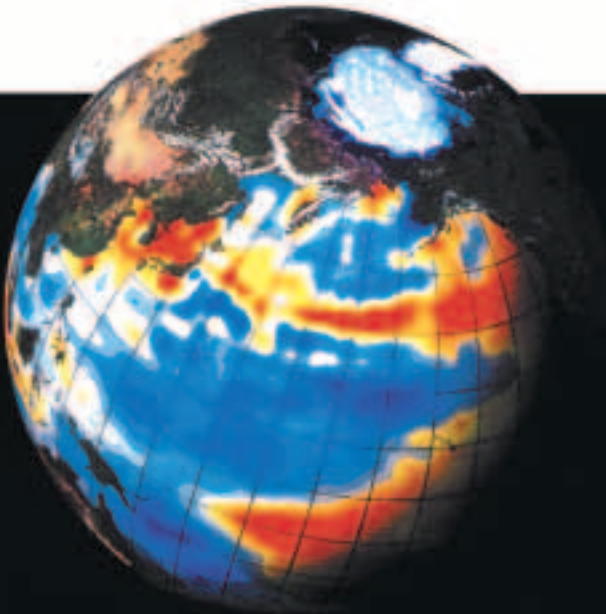
- Eğer daha fazla olsaydı: Yaşamsal fonksiyonlar olumsuz şekilde hızlanırdı.
- Eğer daha az olsaydı: Yaşamsal fonksiyonlar olumsuz şekilde yavaşlardı.

Atmosferdeki Karbondioksit ve Su Oranı:

- Eğer daha fazla olsaydı: Atmosfer çok fazla ısınırdı.
- Eğer daha az olsaydı: Atmosfer ısısı düşerdi.

Ozon Tabakasının Kalınlığı

- Eğer daha fazla olsaydı:Yeryüzü ısısı çok düşerdi.
- Eğer daha az olsaydı:Yeryüzü aşırı ısınır, Güneş'ten gelen zararlı ultraviole ışınlarına karşı bir koruma kalmazdı.

Sismik (Deprem) Hareketleri

-Eğer daha fazla olsaydı: Canlılar için sürekli bir yıkım olurdu.

-Eğer daha az olsaydı: Okyanus zeminindeki besinler suya karışmaz, okyanus ve deniz yaşamı dolayısıyla bütün Dünya canlıları olumsuz etkilenirdi.

Burada sayılanlar Dünya'da yaşamın oluşabilmesi ve canlılığın devam edebilmesi için gereken, son derece hassas dengelerden sadece birkaçıdır. Yalnızca burada sayılanlar bile evrenin ve Dünya'nın tesadüfler sonucunda, rastgele olayların ardı ardına gelmesiyle oluşamayacağı kesin olarak ortaya koymak için yeterlidir.

Tüm bu bilgiler, apaçık bir gerçeği bir kez daha teyit eder niteliktedir: Tüm evreni, yıldızları, gezegenleri, dağları ve denizleri kusursuzca yaratan, insana ve tüm canlılara hayat veren, her şeyi yoktan var etmeye güç yetiren, yarattıklarını insanın emrine veren, sonsuz güç ve kudret sahibi olan Allah'tır. Allah'ın bu kusursuz yaratışı bazı Kuran ayetlerinde şöyle anlatılmaktadır:

Yaratmak bakımından siz mi daha güçsünüz yoksa gök mü? (Allah) Onu bina etti. Boyunu yükseltti, ona belli bir düzen verdi. Gecesini kararttı, kuşluğunu açığa-çıkardı. Bundan sonra yeryüzünü serip döşedi. Ondan da suyunu ve otlağını çıkardı. Dağlarını dikip-oturttu; size ve hayvanlarınıza bir yarar (meta) olmak üzere. (Naziat Suresi, 27-33)

CANLILARIN YARATILIŞINDAKİ MUCİZE ÖRNEKLERİ

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir.

(Haşr Suresi, 24)

En Basit Canlı Dahi Tasadüfen Var Olamaz

Buraya kadar evrendeki, güneş sistemi ve dünyamızdaki dengelerin rastlantısal olarak oluşmalarının mümkün olmadığını anlattık. Her dengenin mucizevi bir biçimde sayısız ihtimaller arasından en uygun ve en ideal değerlerde seçilmiş olduğunu gördük. Şimdi ise, en basit canlı organizmanın bile tesadüfen oluşamayacağını göreceğiz. Bu konuya açıklık getiren önemli çalışmalardan biri, New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro'nun yaptığı bir hesaptır. Darwinist bir evrimci olan Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan vücudunda ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, $10^{40.000}$ 'de 1 ihtimaldir. (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan ve evrende karşılığı bulunmayan bir sayıdır.)

Basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin

rastlantısal olarak meydana gelme ihtimali $10^{40.000}$ 'de 1 dir. İnsanda ise yaklaşık 200.000 çeşit protein bulunduğuna göre, böyle bir olasılığı tanımlamak için, "imkansız" kelimesi bile yetersiz kalır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, Shapiro'nun hesapları üzerine şöyle demiştir:

Bu rakam ($10^{40.000}$) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşmeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünüdür.

Canlılığın Yapı Taşlarının Kendiliğinden Oluşması İmkansızdır

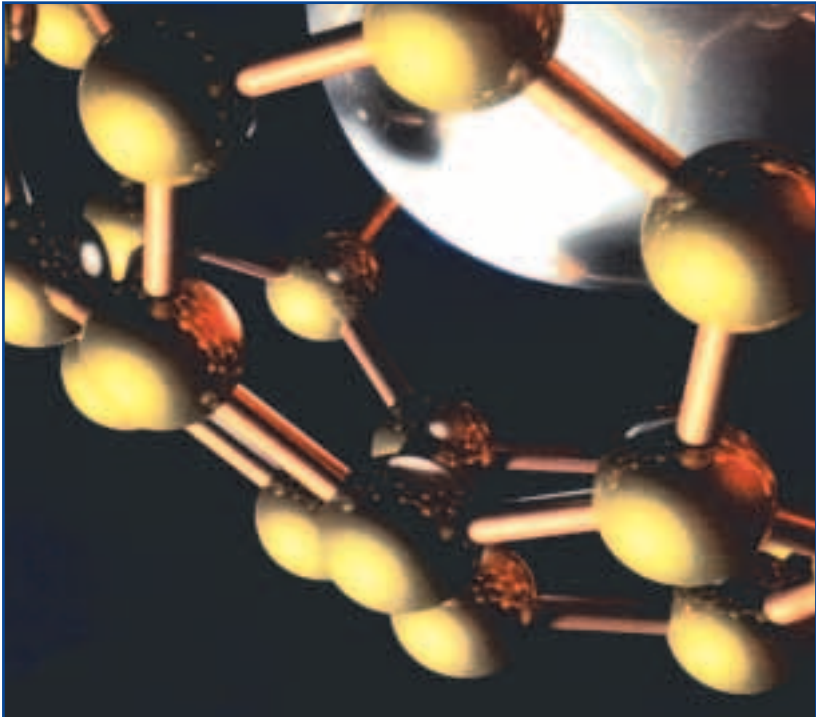
Canlıların yapı taşları proteinlerdir. Ne var ki proteinler, en basit türü dahi tesadüfen oluşamayacak derecede kompleks moleküllerdir. Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali " 10^{300} 'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte

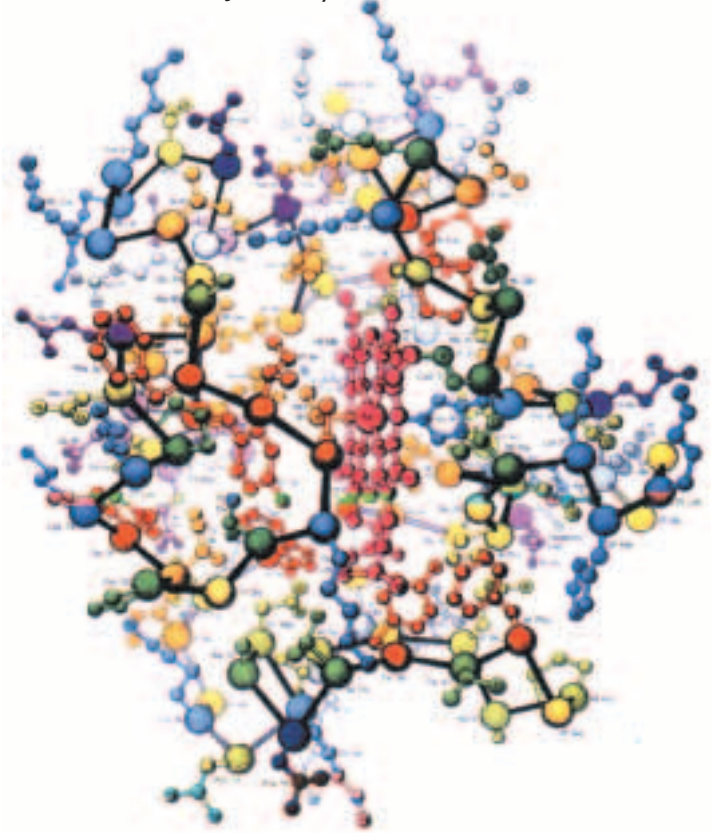
10^{50} 'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir.

Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes 'Essentials of Earth History' adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken "eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diyerek bir itirafta bulunur. Canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda ise şunları söylemektedir:

Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır... Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekiyor.

Görüldüğü gibi evrimci "bilim adamları", bilimin gözler önüne serdiği yaratılış gerçeğini kabul etmektense, sahip oldukları maddeci ön yargı ve dogmalar nedeniyle "sıfır denecek kadar az" bir olasılığı kabul etmeyi "bilimsel" bir davranış sanmaktadırlar. Oysa bilimin ve mantığın kurallarına göre, bir konu hakkında sadece iki alternatif açıklama varsa ve bunların birinin doğru olabilmesi "sıfır ihtimal" ise, o takdirde diğer açıklama yüzde yüz doğrudur. Bu mantık kuralı doğrultusunda, yukarıdaki örnekte belirtilen Sitokrom-C proteininin tesadüfen oluşabilmesi "sıfır ihtimal" ise o halde bilinçli olarak var edildiği şüphesizdir. Yani yaratılmıştır. Bu, bilimin, mantığın ve aklın vardığı kesin sonuçtur.

Ancak bir Yaratıcı'nın varlığını felsefi olarak kabul etmeyi baştan yasaklayan materyalist dünya görüşü, bu görüşe tabi olan bilim adamlarını felsefeleriyle çatışan bilimsel gerçekleri körü körüne reddetmeye zorlamaktadır. Bu da materyalist görüşe sahip bilim adamlarının işlerine gelmeyen konularda rahatlıkla bilimsel gerçeklere sırt çevirip kendi felsefelerini empoze etmeye çalışabileceklerinin açık bir göstergesidir. Bu nedenle materyalistlerin, "bilim adamı" dahi olsalar ne derece bilimsel güvenilirliğe ve dürüstlüğe sahip oldukları tartışma konusudur.

SONUÇ: AKLA DAVET

Evrenin řu anki yapısının tümüyle bir tesadüf eseri olabileceği düşüncesi, tümüyle delice bir düşüncedir. Delilik kavramını argovari bir hakaret niyetiyle değil, tamamen psikolojideki teknik anlamıyla kullanıyorum. Gerçekte bu tür bir düşünce ile şizofrenik düşünce tarzı arasında büyük benzerlikler vardır.

Karl Stern, Montreal Üniversitesi Psikiyatristi

Bu kitabın başlangıcında bugün bilim dünyasında büyük kabul gören *İnsani İlke* (Anthropic Principle) kavramından söz etmiştik. O zaman da belirttiğimiz gibi, İnsani İlke, evrenin, amaçsız, başıboş, tesadüfi bir madde yığını olmadığı, aksine insan yaşamını gözeten bir amaca göre hassas bir biçimde tasarlandığı anlamına gelmektedir.

Kitabın başından buraya kadar da, bu gerçeğin çeşitli delillerini gördük. Big Bang'in patlama hızından atomların fiziksel dengelerine, dört temel kuvvetin oranlarından yıldızların simya işlemlerine, uzayın düzenlenişindeki sırlardan Güneş Sistemi'nin tasarımına kadar evrenin yapısındaki olağanüstü ayarlamaları inceledik. Üzerinde yaşadığımız Dünya'nın, bu Dünya'nın atmosferinin, iç yapısının ya da büyüklüğünün tam olması gerektiği gibi olduğunu keşfettik. Güneş'in bize ulaştırdığı ışığın, içtiğimiz suyun ya da bedenimizi oluşturan veya her saniye ciğerlerimize çektiğimiz havayı meydana getiren atomların, bizim yaşamımız için olağanüstü derecede uygun olduklarına şahit olduk.

Kıscası evren hakkında yaptığımız her türlü inceleme, bizlere bu evrende insan yaşamını gözeten olağanüstü bir tasarım olduğunu göstermektedir. Bu tasarımı reddetmeye kalkmak, akıl sınırlarının dışına çıkmak anlamına gelir.

Bu tasarımın ne anlama geldiği ise açıktır. Elbette ki, evrenin her detayında gizli olan bir tasarım, aynı zamanda evrenin her detayına hakim olan sonsuz bir güç ve akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığının ispatıdır. Nitekim aynı Yaratıcı, Big Bang teorisinin ortaya koymuş olduğu gibi, evreni yoktan yaratmıştır. Bilimin ortaya çıkardığı bu sonuç, Kuran'da bizlere öğretilmiş bulunan bir gerçektir. Allah evreni yoktan yaratmış ve düzenlemiştir:

Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdiren... (Araf Suresi, 54)

Ancak ilginçtir ki, bu gerçeğin delillerinin bilim yoluyla ortaya çıkması, bazı bilim adamlarını çok rahatsız etmiştir ve halen de etmektedir. Bu bilim adamları, bilimle materyalist felsefeyi aynı şey sanan kişilerdir. Bilimin dinle asla uyuşamayacağına, bilimsel olmakla ateist olmanın eşanlamı olduğunu inandırılmışlardır. Evrenin ve canlılığın, hiçbir tasarım olmadan, rastlantılarla açıklanabileceği telkini ile eğitilmişlerdir. Bu nedenle karşılaştıkları apaçık yaratılış gerçeği karşısında büyük bir şaşkınlık içinde bocalamaktadırlar.

Materyalistlerin içine düştükleri bu durumu incelemek için, son olarak bir de kısaca hayatın kökeni konusuna bakmak gerekir.

Hayatın Kökeni

Hayatın kökeni, yani Dünya üzerindeki ilk canlıların nasıl oluştuğu sorusu, 150 yıldır materyalizmin en büyük açmazlarından biri olmuştur. Çünkü en basit canlı olarak kabul ettiğimiz hücre, insanoğlunun ürettiği hiçbir teknoloji ile kıyaslanamayacak bir kompleksliğe sahiptir. Olasılık hesapları, değil hücrenin, hücrenin en temel yapıtaşı olan proteinlerin bile rastlantısal olarak ortaya çıkamayacaklarını ispatlamaktadır. Bu ise elbette yaratılışın ispatıdır.

Darwinizm'e hala sadakat gösterenler, yani yaşamın hala bir tesadüf ürünü olduğunu savunanlar ise, başta belirttiğimiz gibi büyük bir şaşkınlık içindedirler. Ünlü biyokimyacı Michael Behe'nin **"hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı,** hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın olan bizlerde **bir şok etkisi yaratmış durumda"** derken belirttiği gibi, kendi Yaratıcıları olan Allah'ın varlığını kavramak, bu kişileri şoke etmiştir.

Materyalist inanışa sahip insanların içine düştükleri bu çelişki onlar için kaçınılmazdır. Çünkü bu insanlar, açıkça gördükleri halde gerçeği reddetmeye çalışmaktadırlar. Allah, materyalist inanışa sahip olan insanların içine düştükleri bu durumu Kuran'da şöyle açıklamaktadır:

'Özen içinde yollar ve yörüngelerle donatılmış göğe andolsun; siz, gerçekten birbirini tutmaz bir söz (çelişkili ve aykırı görüşler) içindesiniz. Ondan çevrilen çevrilir, kahrolsun, o 'zan ve tahminle yalan söyleyenler'; ki onlar, 'bilgisizliğin kuşatması' içinde habersizdirler. (Zariyat Suresi, 7-11)

Bu durumda bizlere düşen ise, materyalist felsefenin etkisiyle aklın dışına çıkmış olan kişileri, yeniden akletmeye davet etmektir. Her türlü ön yargıyı bir kenara bırakıp düşünmeye, evrendeki ve canlılardaki olağanüstü tasarımın, Allah'ın yaratışının apaçık bir ispatı olduğunu kabul etmeye çağırmaktır.

Bu çağrının asıl sahibi ise, Allah'tır. Gökleri ve yeri hiç yoktan yaratıp şekillendirmiş olan Allah, yaratmış olduğu insanları da akletmeye davet etmektedir:

Şüphesiz sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden, işleri evirip-çeviren de Allah'tır. O'nun izni olmadıktan sonra, hiç kimse şefaathçi (aracı) olamaz. İşte Rabbiniz olan Allah budur, öyleyse O'na kulluk edin. Yine de öğüt alıp düşünmeyecek misiniz? (Yunus Suresi, 3)

O, sizin için yeryüzünü bir döşek, gökyüzünü bir bina kıldı. Ve gökten yağmur indirerek bununla sizin için (çeşitli) ürünlerden rızık çıkardı. Öyleyse (bütün bunları) bile bile Allah'a eşler koşmayın. (Bakara Suresi, 22)

Bir başka ayette ise insanlara şöyle seslenilir:

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? (Nahl Suresi, 17)

Bilimin kendisi, yaratılış gerçeğini ispatlamıştır. Artık sıra, bilim dünyasının bu gerçeği görüp, öğüt alıp-düşünmesindedir. Yıllardır Allah'ın varlığını inkar ya da göz ardı etmiş olan kimseler, özellikle de bunu sözde bilim adına yapanlar, çok derin bir yanılgı içinde olduklarını görmeli ve bu yoldan vazgeçmelidirler.

Öte yandan, bilimin ortaya koyduğu bu gerçeğin, "ben Allah'ın varlığına ve evreni O'nun yarattığına zaten inanıyorum" diye düşünenler için de bir başka dersi vardır. Bu kişiler belki bu inancı sadece yüzeysel olarak kabullenmiş, bu inancın delilleri üzerinde yeterince düşünmemiş olabilirler. Bu yüzden de bu inancın gereklerini yerine getirmiyor olabilirler. Allah, Kuran'da bu gibi insanları şöyle tarif eder:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" De ki: "Yedi göğün Rabbi ve

büyük Arş'ın Rabbi kimdir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de sakınmayacak mısınız?" De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Her şeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken kendisi korunmuyor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" (Müminun Suresi, 84-89)

İnsanın Allah'ın varlığının, hem de her şeyin O'nun tarafından yaratıldığının farkına varmasının ardından, bu gerçeğe karşı kayıtsız kalması, bir tür "büyülenme"dir. Çünkü, yaşadığımız evreni ve Dünya'yı bizim için kusursuz bir biçimde yaratan, sonra da bizleri var eden Allah'tır ve insanın bu gerçeği hayatının en önemli gerçeği olarak kabul etmesi gerekir. Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan her şeyin Rabbi Allah'tır. İnsanın da Allah'ı Rab edinmesi, yani O'na kulluk etmesi gerekir. Allah, bu gerçeği bizlere şöyle bildirmektedir:

(Allah) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbidir; şu halde O'na ibadet et ve O'na ibadette kararlı ol. Hiç O'nun adaşı olan birini biliyor musun? (Meryem Suresi, 65)

"Sen yücesin, bize
öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi
bilen, hüküm ve hikmet
sahibi olansın."

(Bakara Suresi, 32)
